

(15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. 547—548

Ἔτος ΚΓ'.

15 Αὐγούστου 1968 (Π.Ο.Η)

Τιμὴ Φδλλου Δρχ. 2

Τηλ. 628.280

Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Π ρ ό ς

τὸν Πρόεδρον τῆς Ἑθνικῆς Ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως
κ. Γεώργιον Παπαδόπουλον

Ἐξοχώτατε,

Τὸ ἐνδιαφέρον μὲ τὸ ὁποῖον διαχειρίζεται καὶ ρυθμίζει τὰ ἀφορῶντα τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ζητήματα ἢ Ἑθνικὴ Κυβέρνησις, ἀποτελεῖ βεβαίαν ἐγγύησιν, ὅτι καὶ ὁ ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ τεθεὶς καταστατικὸς χάρτης τῆς Χώρας, θὰ ρυθμίσῃ ἐν τῇ τελικῇ του μορφῇ κατὰ τρόπον δίκαιον, τὰς σχέσεις τῶν ἀτόμων μετὰ τῆς Πολιτείας καὶ πρὸς ἀλλήλα, καὶ θὰ καθορίσῃ σαφῶς τὰ δικαιώματα τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν, ἀλλὰ καὶ τὰς πρὸς τὴν Πολιτείαν καὶ πρὸς ἀλλήλους ὑποχρεώσεις αὐτῶν.

Διὰ τοῦτο ἐπαινοῦμεν καὶ συγχαίρομεν τοὺς σχόντας τὴν πρωτοβουλίαν ταύτην, εἰς τὸ νὰ τεθῇ εἰς δημοσίαν συζήτησιν τὸ κείμενον τοῦ Συντάγματος, διὰ νὰ ἐκφέρῃ ἐπ' αὐτοῦ τὴν γνώμην του πᾶς Ἑλλην πολίτης.

Τοῦ δοθέντος τούτου δικαιώματος χρώμενοι καὶ ἡμεῖς, θέτομεν ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς Ἡγεσίας τοῦ Ἔθνους καὶ ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ τὰ ἑξῆς:

Ἑκατοντάδες χιλιάδων Ἑλλήνων Ὀρθόδοξων Χριστιανῶν ζῶμεν, ἀπὸ τεσσαρακονταετίας καὶ πλέον, μίαν δραματικὴν ζωὴν εἰς τὴν Χώραν ταύτην, ἣτις δικαίως ἐγκραυχᾷ, ὅτι ἀποτελεῖ τὴν κοιτίδα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς Ἐλευθερίας.

Ἕλληνες πολῖται καὶ ἡμεῖς, ἔχοντες τὰ αὐτὰ πρὸς τοὺς λοιποὺς Ἕλληνας δικαιώματα ἐπὶ τῆς Ἐλευθερίας, ἣτις εἶναι «βγαλμένη ἀπ' τὰ κόκκαλα τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά» προγόνων πάντων τῶν Ἑλλήνων, καὶ συμμετασχόντες εἰς ὅλους τοὺς ὑπὲρ διατηρήσεως αὐτῆς σκληροὺς καὶ αἱματηροὺς ἀγῶνας τοῦ Ἔθνους, στερούμεθα δυστυχῶς τοῦ ἱερωτέρου εἶδους τῆς ἐλευθερίας, τῆς Ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως ἡμῶν.

Εἶναι ἀνώτερα πάσης περιγραφῆς τὰ ὅσα ἀπὸ τοῦ 1924 ὑπέστημεν, καὶ τὰ ὁποῖα γνωρίζουν ὅλοι οἱ Ἕλληνες. Ἀλλ' οὔτε καὶ ὥς Ἕλληνες ἐλογίσθημεν κατὰ τὸ παρελθὸν ἀπὸ τὴν Ἡγεσίαν τοῦ Ἔθνους, διότι θεωρουμένων τῶν ὑπὸ τῶν ἡμετέρων κανονικῶν ἱερέων τελουμένων γάμων

ὡς ἀκύρων, καὶ μὴ καταχωριζομένων εἰς τὰ ληξιαρχεῖα τοῦ Κράτους, οἱ σύζυγοι θεωροῦνται ὑπὸ τῆς Πολιτείας ὡς παράνομως συζῶντες, τὰ τέκνα αὐτῶν ὡς ἐξώγαμα, στερούμενα τοῦ κληρονομικοῦ δικαιώματος ἐπὶ τῆς περιουσίας τῶν γονέων των, στρατευόμενα στεροῦνται τῶν ἐκ τοῦ νόμου εὐεργετημάτων, τοῦ προστάτου οἰκογενείας κ. λ. π. αἱ δὲ σύζυγοι, τοῦ δικαιώματος τῆς συντάξεως, ἀποθησκόντων τῶν συζύγων των.

Μὴ νομίσῃ δὲ τις, ὅτι τοιαῦτα ὑφιστάμεθα ὡς «καταγγελεῖς καινῶν δαιμονίων» καὶ ὡς φθορεῖς τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος, ὅλως ἀντιθέτως, ὑφιστάμεθα τὰ τοιαῦτα, ἅτινα θίγουν τὴν Ἐθνικὴν ἡμῶν ἀξιοπρέπειαν, διότι ἀγωνιζόμεθα νὰ διατηρήσωμεν ἀλώβητον τὴν ἱεράν τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας Παράδοσιν ἐν πᾶσιν, ἐν οἷς καὶ τὴν τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν ἑορτῶν κατὰ τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον. Δὲν μᾶς ἐπιτρέπει ἡ στενότης τοῦ χώρου τοῦ παρόντος νὰ ἐκθέσωμεν ἐν λεπτομερείᾳ τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους ἐμμένομεν εἰς τὰς ἀπόψεις ἡμῶν.

Διὰ τὴν ἐνημέρωσιν ὅμως τῶν ἀρμοδίων, ἐπισυνάπτομεν ὧδε τὴν ὑπ' ἀριθ. 132010 τῆς 10-12-66 ἐγκύκλιον διαταγὴν τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, πρὸς τοὺς Εἰσαγγελεῖς Ἐφετῶν καὶ Πρωτοδικῶν τοῦ Κράτους, ἐν τῇ ὁποίᾳ συνοπτικῶς μὲν, ἀλλὰ κατὰ τρόπον ὑπέροχον διατρανοῦνται τὰ δικαιώματα ἡμῶν ὡς Ἐλευθέρων πολιτῶν.

Ἀλλὰ καὶ ὁ γνωστὸς τοῖς πᾶσι, διὰ τοὺς ἡρώικους ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος ἀγῶνας του Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φλωρίνης κ. Αὐγουστίνος, διεκήρυξεν ἐνώπιον πολλῶν χιλιάδων λαοῦ κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ 1966, ὅτι οἱ «Παλαιοημερολογίται» εἶναι τὸ σκληρὸ καρύδι, τὸ ὁποῖον δὲν ἔμπορουν νὰ σπάσουν τὰ σάπια δόντια τῶν αἰρετικῶν, εἶναι τὸ φρένο τὸ ὁποῖον ἐκράτησε τὸ κατὰ κρημνὸν φερόμενον ὄχημα τῆς Ὁρθοδοξίας. Πάντες δὲ οἱ συντηρητικοὶ Ὁρθόδοξοι, κληρικοὶ τε κοὶ λαϊκοί, ἀναγνωρίζουν ἤδη τὰς ἐφ' ὀλοκλήρου τῆς Ὁρθοδοξίας σωτηρίους ἐπιπτώσεις τῶν ἀγώνων ἡμῶν.

Διὰ τοῦτο, νομίζομεν, ὅτι ἐπέστη ἤδη ἡ κατάλληλος στιγμή διὰ τὴν ὁριστικὴν ρύθμισιν τῆς ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ νέου

ἡμερολογίου ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δημιουργηθείσης αἰσθητῆς τοῖς πᾶσιν ἀνωμαλίας. Εἶναι καιρὸς πλέον νὰ κλείσῃ ἡ πυορροοῦσα αὐτὴ πληγὴ. Ἐπαναστατικὴ Κυβέρνησις ἠνοιξεν αὐτὴν κατὰ τὸ 1924. Ἡ Ἐπαναστατικὴ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις τῆς σήμερον, ἥτις μετὰ τοσαύτης καὶ τοιαύτης ἀποφασιστικότητος ἐρύθμισε τόσα κακῶς κείμενα, δύναται νὰ κλείσῃ ὁριστικῶς τὴν πληγὴν διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας τοῦ πατρίου Ἑορτολογίου, τὸ ὁποῖον ἀκολουθοῦν ἡ Μήτηρ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ τῶν Ἱεροσολύμων, τὸ Ἅγιον Ὄρος, τὸ ὄρος τοῦ Σινᾶ, τὰ 9)10 τῶν ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ἐὰν δὲ δι' οἰουσδήποτε λόγους εἶναι τοῦτο ἀδύνατον, προτείνομεν νὰ περιληφθῇ εἰς τὸ 2ον ἄρθρον, τοῦ ὑπὸ κρίσιν κειμένου Συντάγματος, ἐρμηνευτικὴ δῆλωσις, καθ' ἣν «εἰς τὴν ἐννοίαν τοῦ ὅρου ἑλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως νὰ περιλαμβάνηται καὶ τὸ θρησκεύεσθαι κατὰ τὸ Παλαιὸν ἡμερολόγιον» (καὶ δι' ὁμοφρόνων κληρικῶν).

Τοιαύτη προσπάθεια προσθήκης ἐρμηνευτικῆς δηλώσεως εἰς τὸ ὡς ἄνω ἄρθρον τοῦ Συντάγματος ἐγένετο καὶ εἰς τὴν Ἀναθεωρητικὴν Βουλὴν τοῦ 1948, ἀλλ' ἐναυάγησε, λόγῳ τῆς μετὰ τῶν τότε πολιτικῶν κομμάτων διαφωνίας.

Αἱ παροῦσαι ὅμως συνθήκαι εἶναι διαφορετικαί. Ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις εἶναι ἀποφασισμένη νὰ «ἐκκαθάρῃ τὴν παλαιάν ζύμην» καὶ νὰ δημιουργήσῃ «τὸ νέον φύραμα» (Α' Κορινθ. Ε' 7), νὰ θεμελιώσῃ τὸ νέον Κράτος ἐπὶ τῆς Πέτρας, ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ.

Ἐχει δὲ προσέτι χαρακτηρισθῇ τὸ «ἡμερολογιακὸν» ζήτημα ὑπὸ τῆς Πανορθόδοξου Διασκέψεως τῆς Ρόδου ὡς συζητήσιμον, δι' ὃ, κατόπιν ὁμοφώνου ἀποφάσεως πάντων τῶν μετασχόντων εἰς αὐτὴν ἀντιπροσώπων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐνεγράφη τοῦτο εἰς τὸν κατάλογον τῶν θεμάτων, ἅτινα πρόκειται νὰ συζητήσῃ ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθῃ Πανορθόδοξος Σύνοδος.

Ποιούμεθα, ὁθεν, θερμὴν ἑκκλησίαν πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Κυβέρνησιν, ὅπως εὐδοκήσῃ

αὕτη καὶ καταχυρῶση, δι' οἵουδήποτε προσφύρου καὶ δικαίου τρόπου γνωρίζει τὴν ἐλευθερίαν τῆς Θρησκευτικῆς ἡμῶν συνεισεως, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς φιλτάτης ἡμῶν πατ-

ρίδος, τοῦ οἰκοδομήματος τῆς ὁποίας θεμελίους λίθους ἀποτελοῦν σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ οἱ ἐν πᾶσι συντηρητικώτατοι Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ τῆς Κοινωνίας ἡμῶν.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Πρὸς ἀποφυγὴν ἀνωμαλιῶν καὶ ἐνημέρωσιν τοῦ τμήματος ἐλέγχου τῆς Τραπεζῆς ἐπὶ τοῦ εἰσαγομένου ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ συναλλάγματος παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κ. κ. συνδρομηταί, ὅπως ἀναγράψωσιν ἐπὶ τῆς ἐπιταγῆς (τσέκ) τὸν σκοπὸν τῶν ἀποστελλομένων χρημάτων.

Π. χ. Ἀρχιμ. *Μερχούριον Καλοσκόμην*, Δολλάρια διὰ τὸ περιοδικὸν «Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας» ἢ διὰ τοὺς ἡμεροδείκτας ἢ διὰ τὸ οἰκοτροφεῖον κ.ο.κ.

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς συνδρομητὰς τοῦ ἐσωτερικοῦ πρὸς διευκόλυνσιν τῆς Διαχειρίσεως τῶν Γραφείων.

Ἡ τοιαύτη ὀριστικὴ ρύθμισις τοῦ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἀφορῶντος ἡμᾶς ζητήματος, οὐδένα θὰ ζημιώσῃ, οὔτε τὸν προϋπολογισμόν τοῦ Κράτους θὰ ἐπιβαρύνῃ. Θὰ δικαιώσῃ δὲ τὰς προσδοκίας ἡμῶν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Κυβέρνησιν, διὰ τῆς κατοχυρώσεως τῶν στοιχειδῶν μὲν, ἀλλ' ἱερῶν δικαιωμάτων ἡμῶν, καὶ θὰ διαθέσῃ εὐγνωμόνως πρὸς αὐτὴν τὰς μυριάδας τῶν ἐν Χῷ ἀδελφῶν ἡμῶν.

Μετὰ διαπύρων εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῶν Γ. Ο. Χ. Ἑλλάδος

† Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Λιτανείαν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας τοῦ Παρρητήματος Γ. Ο. Χ. Κομοτινῆς—Θράκης, κατὰ τὴν Κυριακὴν τοῦ Τυφλοῦ. Ἐν τῷ μέσῳ ὁ Αἰδεσιμώτατος Πρωθιερεὺς Μιχαὴλ Ν. Σαββόπουλος, περιστοιχούμενος ὑπὸ τοῦ ἐκκλησιάσματος καὶ προσκυνητῶν ἐκ τῆς Καβάλας.

Ἡ γιήλη τῶν Νέων

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει διαφόρους ἡλικίας· τὴν παιδικήν, τὴν νεανικήν, τὴν ἀνδρικήν καὶ γεροντικήν ἡλικίαν. Ἡ νεανική ἡλικία διαφέρει τῆς παιδικῆς, ὡς ἄθως καὶ ἀμαθοῦς. Αὐτὴ ἔχει ζωηρότητα καὶ δραστηριότητα. Εἶναι δὲ γενναία καὶ τολμηρά. ἔχει εὐθύτητα καὶ εἶναι ἐπόημη νὰ ὑποστῇ πάντα πόνον καὶ νὰ ὑπομένῃ πᾶσαν θυσίαν ὑπὲρ τοῦ ἐπιθυμητοῦ. Εὐκόλως ὁμως ἐμπιστεύεται εἰς πάντα ἄνθρωπον, ὡς μὴ ἔχουσα πείραν τῆς καταστάσεως τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν τοῦ κόσμου πραγμάτων. Ἀναπτύσσεται ἐν μέσῳ εὐδῶν ἀνθρώπων καὶ ἀγέλων καὶ φθάνει εἰς τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν, καθ' ἣν νέαι σκέψεις καὶ ἐπιθυμίαι γεννῶνται καὶ νέα ζωὴ ἀρχεται. Μὴ δὲ νομίσῃ τις, ὅτι ἡ νέα ζωὴ εἶναι πάντοτε ἡρεμὸς καὶ γαλήνιος. Ἐξεγείρονται κύματα καὶ θυελλοὶ. Ἐπέρχονται θλίψεις καὶ ἀσθένειαι καὶ διωγμοὶ καὶ συκοφαντίαι. Ὁ ἄνθρωπος χρεώσται νὰ διαδῇ, ὡς ἐρυθραῖον πέλαγος, θάλασσαν πειρασμῶν καὶ νὰ περιπατήσῃ τὴν ἐρημον τῶν κόπων τῆς ἀρετῆς ἐρημον, ἀνδρὸν, δύσβατον, καυστηράν. Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου διαρρέει. Ὁ διηγετὴς δὲ οὗτος ροῦς παρεβλήθη πολλὰκις πρὸς τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, τὰ ὅποια ἀδιαλείπτως μεταβάλλονται. Πόσον οἱ ἄνθρωποι, πόλλαικις, εὐθυμοὶ καὶ εὐτυχεῖς, αἰφνης ρίπτονται εἰς πόλιν δυστυχίας καὶ ἀθλιότητος! Πόσοι αἰφνης ρίπτονται εἰς φυλακὰς ὑπὸ τῆς συκοφαντίας ἢ τῶν δυσμενῶν περιστάσεων καὶ καταρῶνται, ὡς ὁ πολύτλας Ἰώβ, τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς των! Πόσοι πλούσιοι αἰφνης γίνονται πτωχοὶ καὶ στεροῦνται τῶν πάντων, κάθηνται δὲ ἐπὶ τοῦ θράχου τῆς δυστυχίας, ἐνθυμούμενοι τοὺς χρόνους τῆς εὐτυχίας καὶ διὰ τοῦτο δυστυχέστεροι τῶν πάντοτε καὶ ἀπ' ἀρχῆς Ἀζάβων! «Ἀ π ὁ λ ο ι τ ο ἡ ἡ μ έ ρ α, ἐ ν ἡ ἔ γ ε ν ν ῆ θ η ν ἐ ν αὐ τ ῇ καὶ ἡ ν ὕ ξ ἐ ν ἡ εἰ π ο ν ἰ δ ο ὕ ἄ ρ σ ε ν» (Ἰώβ Γ'. 2). Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν χαρὰν. Ἐδημιούργησε ὁ Θεὸς τὰ πάντα «καλὰ λίαν». Δεῦτε λοιπὸν νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῆς ἀληθινῆς χαρᾶς καὶ εὐτυχίας ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐδημιουργήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ ζῇ ἐν τῇ θλίψει καὶ τῇ ἐλκεϊνότητι. Ἐδημιουργήθη διὰ τὴν εὐτυχίαν, τὴν χαρὰν καὶ ταύτην διαρκῆ καὶ πραγματικὴν. Βεβαίως ἡ παιδικὴ ἡλικία, ἄθως καὶ ἀμόρφωτος, εἶναι ἐν τῇ χαρᾷ καὶ τὰ πάντα δι' αὐτὴν εἶναι εὐφρόσυνα, εὐχάριστα καὶ ρόδινα, ἀλλ' ἡ χαρὰ αὕτη δὲν ἀρμόζει εἰς ἄνθρωπον ἐλεύθερον. Ὁ μικρὸς γίνεται νέος καὶ ἀναπτύσσεται. Σὺν τῇ ἀναπτύξει, ἔχει ἐπιθυμίας καὶ τάσεις, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ πληρώσῃ. Βεβαίως πρέπει νὰ ἔχῃ ὑγίαν σωματικὴν καὶ ἀγαθὰ, τῶν ὁποίων δέον νὰ ἀπολαμβάνῃ μετρίως· ὅπου ἑλλείπει ἡ ὑγεία ἢ ἀγαθὰ, δὲν ἔχει χαρὰν καὶ εὐτυχίαν. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μόνον σῶμα· εἶναι καὶ ψυχὴ, ἥτις ἔχει ἐπιθυμίας ὑψηλοτέρας καὶ ἔχει ἡδονὰς εὐγενεστέρας τῶν ὀλιγῶν ἢ γηϊνῶν ἡδονῶν τῶν μάλλον, ὅσα ταῦτα τὰ ἀγαθὰ δὲν εἶναι μόνιμα καὶ διαρκῆ.

Αἱ ἐπιθυμίαι τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀπειροὶ τοῦ-

τέστι ἔχει ὀργῶσαν τὴν πρὸς τὸ ἀπειρὸν τάσιν. «Ὁ ἄ ν θ ρ ω π ο ς θ α δ ῖ ζ εἰ π ρ ὸ ς τ ὸ ἀ π ε ι ρ ο ν». λέγει τις τῶν φιλοσόφων. Ἰδοὺ ἡ ἐπιθυμία τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἀληθείας, ἥτις εἶναι ἡ πνευματικὴ τροφή τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλ' ἡ ἐπιθυμία αὕτη εἶναι ἀνέφικτος. Ὅσα περισσότερα μαθηθῇ ὁ ἄνθρωπος, τόσα περισσότερα ἔχει συναίσθησιν, ὅτι ἀγνοεῖ καὶ ἔχει λύπην ἐπὶ τούτῳ. «Ἡ μ ε γ ἄ λ ῃ σο φ ῖ α σ υ ν ο δ ε ὕ ε τ αἰ ὕ π ὸ μ ε γ ἄ λ ῃ εἰ λ ὕ π ῃ ε», λέγει ὁ σοφὸς Σολομών. «Εἰς ὅ λ α ἐ ν ε ὅ ἔ θ ὕ ν α λέγει ὁ Γκαίτε ἐν τῇ Φάουστ, μ ε τ' ἐ π ἰ π ὶ ὄ ν ο ὕ ζ ῃ λ ο ὕ κ α ἰ ἡ ὅ η ἰ δ ο ὕ ἐ γ ὼ π α ρ ἄ φ ρ ω ν, τ ὸ σ ο ὗ σ ο φ ὶ ς, ἔ σ ο ν καὶ π ρ ὶ τ ε ρ ο ν».

Ἡ ἡθικὴ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου ἀνεῖ Θεοῦ εἶναι λυπηρὰ καὶ δὴ ἐπὶ ἐπέρχονται νιφάδες θλίψεων καὶ ὀδύνης. Λαβόμεν ὡς παράδειγμα τὴν ζωὴν τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου. Αὐτὸς εἶχε πάντα τὰ ἀγαθὰ τοῦ ματαίου κόσμου, ἀλλὰ παρεδόθη εἰς παντοίας ἡδονάς. Ἀλλ' ἐν μέσῳ τῶν ἀπολαύσεων τοῦ κόσμου ἦτο δυστυχής. Ἰδοὺ τί ἔγραψεν ἐν τινι ἐπιστολῇ πρὸς τὴν Σύγκλητον. (ANNAL. VI. B' Τάκιτος). «Ἀ ς μ ε ἀ π ω λ έ σ ω σι π ἄ ν τ ε ς οἱ θ ε οἱ καὶ αἱ θ ε αἰ, χ εἰ ρ ὶ τ ε ρ ο ν π α ρ' ὁ σ ο ὕ α ἰ σ θ ἄ ν ο μ αἰ ἐ μ α υ τ ὸ ν κ α θ' ἔ κ ἄ σ τ η ν ἀ π ο λ ω λ ὶ τ α».

Πόσον ὁμως εὐτυχεῖς καὶ ἐν χαρᾷ εἶναι οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καθήκοντος, οἱ ζῶντες ἐν τῷ Θεῷ καὶ τῇ ἀγάπῃ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους! Αὐτοὶ, καὶ ἐν μέσῳ τῶν διωγμῶν καὶ στερησέων, αἰσθάνονται χαρὰν καὶ εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν δὲν δύναται νὰ δώσῃ ὁ κόσμος. Αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς λέγει «τ ἄ θ ῡ ἄ λ ε λ ἄ λ ῃ κ α ὁ μ ῖ ν, ἰ ν ἂ ἡ, χ ἄ ρ ἂ ἡ ἐ μ ἡ ἐ ν ὁ μ ῖ ν μ εῖ ν ῃ καὶ ἡ χ ἄ ρ ἂ ὁ μ ὶ ν π λ ῆ ρ ῳ θ ῇ» (Ἰωάν. ΙΕ'. 11). Ὅμιλεῖ περὶ χαρᾶς καὶ δὴ πλήθους, ἔχων πρὸ αὐτοῦ τὸν σταυρόν, κατὰ τὰς φοβεράς στιγμὰς, καθ' ἃς ἐμελλε νὰ πάθῃ τὸν ἀτιμωτικὸν θάνατον. Διὰ τί; Διότι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ζῇ ἐν τῷ Πατρὶ Του καὶ πράττει πάντοτε τὸ ἀρεστὸν Αὐτοῦ. Αὐτοὶ οἱ θεοκήρυκες Ἀπόστολοι Παῦλος καὶ Σίλας, ἐν σκεπτικῇ φυλακῇ ριφθέντες, ὕμνον τὸν Θεὸν ἐν χαρᾷ. «Κ α τ ἂ δ ε τ ὸ μ ε σ σ ο ν ὕ κ τ ι ο ν Π α ὗ λ ο ς καὶ Σ ῖ λ α ς π ρ ο σ ε υ χ ὶ μ ε ν οἱ ὀ μ ν ο υ ν τ ὸ ν θ ε ὸ ν». (Πράξ. ΙΣΤ'. 25). Οἱ μάρτυρες τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ καθήκοντος, εἰς τὰ φρικτὰ μαρτύρια, ἡσθάνοντο οὐρανίαν χαρὰν καὶ οὐρανίους τις αἶγλη κατηύγαξε τὸ πρόσωπόν των. Ἡ χαρὰ αὕτη εἶναι πνευματικὴ, ἀληθής, θεία, διότι εἰργάσθησαν καὶ ἡγωνίσθησαν νὰ φέρουν τὴν ἀγάπην καὶ εἰρήνην εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἔχουν δὲ πεποιθῆσθαι, ὅτι θὰ λάβουν τὸν «σ τ έ φ α ν ο ν τ ῆ ς ζ ω ῆ ς».

Ὁ Θεὸς εἶναι ἡ πηγὴ παντὸς ἀγαθοῦ καὶ καλοῦ καὶ τοῦ ἀληθοῦς. Ὁ πιστεύων καὶ ἐργαζόμενος τὴν ἀρετὴν ζῇ ἐν τῷ Θεῷ καὶ ἐνώνεται μὲ Αὐτόν. Τίς ἄλλη εὐτυχία καὶ χαρὰ ὑπάρχει ἀγνοτέρα καὶ μονιμωτέρα τῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐγνώσεως καὶ ζωῆς; Μό-

ΛΟΓΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

Εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτότου

«Ἄγγελοι τὴν Κοίμησιν τῆς Παρθένου, ὁρῶντες ἐξεπλήττοντο· πῶς ἡ Παρθένος ἀπαίρει ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω»!

Ἀνταξίως πρὸς τὸ ἀξίωμα τῆς Παναγίας Παρθένου ὡς Μητὸς κατὰ σάρκα τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, γῆ καὶ οὐρανοί, ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι, με ἀρμονίαν ἀξιοθαύμαστον, προσεξάρχοντος αὐτοῦ τούτου τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ τῆς καὶ Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐπέδειξαν, τὴν ὁραιότεραν ἀμύλλαν διὰ νὰ ἀποδώσουν τὰς τιμὰς τὰς ὀφειλομένας εἰς τὸ σεπτὸν τῆς Βασιλομήτορος σκῆνος, καὶ εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ὅτε αὕτη «ἀπῆρεν ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω».

Δύο κύρια παραδόσεις φέρονται ἀρχαίως περὶ τῆς ἡλικίας τῆς Παναγίας, ὅτε αὕτη «ἀπῆρεν», ἀνεχώρησεν, ἔκαμε τὸ ταξίδιον «ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω» ἐν μέσῳ μυστηρίων μεγάλων καὶ θαυμασίων τόσον, ὥστε, ὡς ψάλλει ἡ Ἐκκλησία, «Ἄγγελοι βλέποντες τὴν Κοίμησιν τῆς Παρθένου ἐξεπλήττοντο, πῶς ἡ Παρθένος ἀπαίρει ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω». Ἡ πρώτη παράδοσις φέρει τὴν Παναγίαν, ὅτι ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν πενήντα ἐννέα ἐτῶν ἢ δευτέρα, τὴν ὁποίαν ἀσπάζονται οἱ καλοὶ χριστιανοὶ τῆς Ρώμης, ἐλεκετεῖναι τὸν βίον τῆς μέχρι τῆς ἡλικίας ἐβδομήκοντα δύο ἐτῶν. Ὁ διάσημος ἐκκλησιαστικὸς ἱστορικὸς Εὐσέβιος, τέμνων μέσῃ τὴν ὁδόν, ἀποδέχεται, ὅτι ἡ Θεοτόκος ἐκοιμήθη εἰς ἡλικίαν ἐξήκοντα ὀκτὼ ἐτῶν. Ἄλλ' οἰονήριστε καὶ ἂν εἶναι τὸ ἔτος τοῦ θανάτου τῆς Παρθένου Μαρίας, ἐν εἶναι βέβαιον καὶ πάσης ἀντιγνωμίας ὑπέρτερον: ὅτι μέσα εἰς τὸν ἀτέλεστον χρόνον τὸ ἀκαθόριστον ἔστω εἰς τοὺς ἀνθρωπίνους λογισμοὺς ἐκεῖνο ἔτος, ἐν τῇ πραγματικότητι ὑπῆρξεν σημεῖον ἀφαντάστου λάμψεως καὶ ἀνυπολογίστου ἱστορικῆς σπουδαιότητος. Τῆς σπουδαιότητος ταύτης ἀκριβῶς ἀτήρησις καὶ τεκμήριον εἶναι ἡ ἀνέκαθεν λαμπρότης τοῦ ἑορτασμοῦ ἀνὰ τὸν κόσμον σήμερινα τῆς σημερινῆς πανηγύρεως.

Εἰς τὸν ἐπάξιον πανηγυρισμὸν τῆς ἡμέρας ταύ-

νον ἐν τῷ Θεῷ καὶ τῇ ἀρετῇ εὕρισκε ὁ ἄνθρωπος ἡσυχίαν καὶ χαρὰν. «**Ἰδοὺ ἐγὼ ποιῶ ἀγαλλίαμα Ἱερουσαλὴμ καὶ τὸν λαόν μου εὐφροσύνην καὶ εὐφρανθήσονται ἐπὶ τῷ λαῷ μου**» (Ψα. 61, 18—19).

Μὴ νομίζῃ τις, ὅτι διὰ τοιαύτης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸ καθῆκον ἀφοσιώσεως θὰ ἔχῃ ὁ ἄνθρωπος κατῆφειαν καὶ μελαγχολίαν. Ἡ ἀληθὴς χριστιανικὴ εὐσέβεια ἐμπνέει ἱλαρότητα καὶ ἐπιείκειαν, χαρὰν καὶ δύναμιν καὶ ζώην. Ὁ ἀληθὴς εὐσεβὴς δὲν εἶναι ἀδρανής. Εἶναι ζηλωτὴς καλῶν ἔργων, ἀγρυπνὸς φρουρὸς τοῦ καθήκοντος. «**Τῇ σπουδῇ μὴ δκνηροί, λέγει ὁ Ἀπόστολος, τῷ πνεύματι ζέοντες, τῷ Κυρίῳ δουλεύοντες**» (Ρωμ. ΙΒ' 11). (Α').

τῆς νομίζω, ὅτι δύναται καὶ ὁ παρὼν λόγος νὰ συμβάλλῃ μικρόν, ἂν δείξωμεν πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, ποία εἶναι τὰ ἐξαίσια ἐκεῖνα γεγονότα, τὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα, ἐπισυμβάντα γύρω ἀπὸ τὴν Κοίμησιν τῆς Ἱεροσολίτης Θεοτόκου, ἦσαν φύσεως τοιαύτης, ὥστε καὶ «Ἄγγελοι ὁρῶντες αὐτὰ νὰ ἐκπλήττονται νὰ ἐκπλήττονται ὁρῶντες, πῶς ἡ Παρθένος ἀπαίρει ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω».

Α'

Οὐδὲν τὸ παράδοξον, ὅτι ἡ Παναγία ἀπέθανεν, ἀγαπητοὶ χριστιανοί. Ἀπέθανεν ἐν Ἱεροσολύμοις, καὶ ἐκηδεύθη εἰς αὐτὸν τὸν τόπον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἐπλότισεν ὁ πικρὸς ὡς αἷμα ἰδρὼς τοῦ Υἱοῦ τῆς κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς μεγάλης τῆς ψυχικῆς ἀγωνίας, εἰς τὸν τόπον Γεσθημανῆ. Πῶς ὅμως ἀπέθανεν ἡ ἀγνή τῆς Ναζαρετ Κόρη; Δι' ὅλους μας, ὁ θάνατος ἔρχεται μὲ τὰ πολυποίκιλα δρακικώτατα «κεντροῖσματά του», μὲ ὅλον ἐκεῖνον τὸν ἐπιθανάτιον ἐπιμοχθὸν συρφετὸν παντὸς εἶδους πικρίας καὶ πόνου, συρφετὸν ὁ ὁποῖος ὑπενθυμίζει μὲ ὅλην τὴν ὀμὴν πραγματικότητα, ὅτι ὁ θάνατος τῷ ὄντι εἶναι μία βαρεῖα ποινὴ ἀνταξία τῆς γενομένης παραβάσεως. Τίποτε ἀπὸ αὐτὰ διὰ τὴν ἀσπίλον καὶ πανακῆρατον Παρθένον. Ὁ θάνατος τῆς Παναγίας δὲν ἐσυνωδεύθη οὔτε ἀπὸ ἀγωνίας, οὔτε ἀπὸ ἀσθενείας, οὔτε ἀπὸ σπασμῶν καὶ λυγμῶν, οὔτε ἀπὸ ρόγχους ἐπιθανάτιους, οὔτε καὶν προῆλθεν ἀπὸ γεροντικῶν μαρασμῶν. Ἰδετε ποτὲ ποιλὰκι νὰ φύγῃ περιχαρὲς ἀπὸ τὸ κλουβί του; Πόση χαρὰ, πόση ἀγάπη πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, πρὸς τὴν φρίσιν: Ὁ θάνατος τῆς Παναγίας ἦτο «ἐνα πέτασμα» τῆς πανάγνου ψυχῆς, ἦτο ἐνα «φτεροθύσμιμα» γεμάτο χαρὰν, σπασταριστὴν, πέτασμα ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς ὡς ἀπὸ κλουβίου, πέτασμα μὲ τὰ πτερὰ θεῖου ἔρωτος, θείας ἀγάπης πρὸς τὸν μοναρχίδιον Υἱὸν καὶ Θεὸν τῆς. Οὐδεμία λύπη, οὐδεὶς πόνος! Ὁ καλὸς τῆς ἁγγελος, ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ, τὴν εἰδοποιεῖ τρεῖς ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου τῆς ἡτοιμάσθη καταλλήλως, καὶ διὰ μίαν ἀκόμη φοράν ἐπανέλαβεν εἰς αὐτὸν «**Ἰδοὺ ἡ δοῦλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥημά σου**». Ἀπόστολοι «ἐκ περάτων συναθροισθέντες» θαυμασίως εἰς Ἱεροσόλυμα, ἀπέδωκαν τὰς ὑστάτας τιμὰς εἰς τὸ σεπτὸν τῆς Παρθένου λείψανον. Εἶναι τῇ διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν καὶ διὰ τὰς Ἀθήνας, ὅτι εἰς τοὺς ἐπικηδείους ἡμῶν καὶ τὴν νεκρὴν λαμπρὴν προσεξῆρχεν ὁ Ἅγιος Ἱεροθέος, πρῶτος Ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ καὶ εἰτα διαδόχου του ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς μᾶς διέσωσεν καὶ σπουδαιότην ἀποκάλυψιν: «**Ὅταν ἡ Παναγία ὡς μᾶς ὑπενθυμίζει ἡ Ἐκκλησία εἰς τὸ ὑπέροχον Ἐξαποστειλάριον, ἐκάλει τοὺς Ἀποστόλους παρὰ τὴν ἐπιθανάτιον κλίνην τῆς, καὶ τὸν Υἱὸν τῆς νὰ παραλάβῃ τὸ πνεῦμα τῆς, οἱ μὲν Ἀπόστολοι συνηθροίσθησαν «ἐκ περάτων» τοῦ**

κόσμοι, εἰς Ἱερουσόλυμα, «εἰς Γεσθημανὴ τὸ χωρίον», ὁ δὲ Τίος αὐτῆς ἀκολουθούμενος ἀπὸ λεγεῶνος Ἀγγέλων, ὑπεδέχθη ἄνωθεν καὶ παρέλαβε τὸ πνεῦμα τῆς ἁγίας Μητρός Του! Πῶς λοιπόν, πῶς νὰ μὴ ἐξεπλήττοντο οἱ Ἀγγελοι, βλέποντες τὴν Κοίμησιν τῆς Παρθένου; βλέποντες πῶς ἡ Παρθένος ἀπαίρει ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω.»

Β'

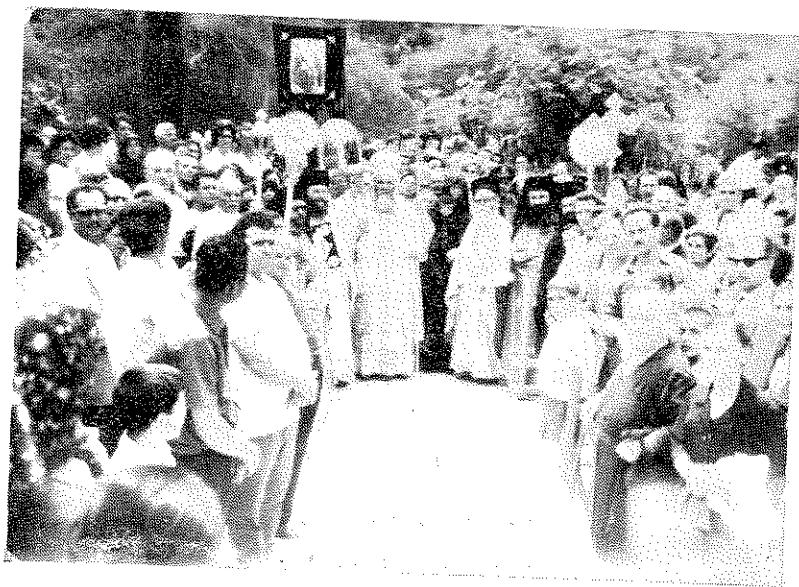
Ἀλλὰ τὸ μυστήριον δὲν στέκεται ἔως ἐδῶ. Εἰς τὴν Παναγίαν συνέβησαν κατὰ τὸν θάνατον τῆς προάγματος, ὅποια καὶ αὐτὴ δὲν εἶχε ποτε φαντασθῇ. Κατὰ τὰς ἐστάτας τοῦ βίου αὐτῆς στιγμῆς, ὡς εἶπομεν, ἀπειθινομένη ὡς διὰ τοῦ ἀσυνήτου πρὸς τοὺς ἐσχωρημένους ἀνὰ τὸν Κόσμον Ἀποστόλους, ἔλεγεν «Ἀπόστολοι, ἐκ περάτων συναθροισθέντες ἐνθάδε, Γεσθημανὴ τῷ χωρίῳ κηδεύσατέ μου τὸ σῶμα»· τοῦτο καὶ ἔγινε. Πρὸς δὲ τὸν Τίον τῆς, ἐν συνεχείᾳ ἀπειθινομένη ἔλεγε: «καὶ σύ, Τίε καὶ Θεέ μου, παρέλαβέ μου τὸ πνεῦμα». Καὶ τοῦτο ἔγινε: Τὸ παρέλαβε τὸ πνεῦμά της μετὰ θείας ἐπιστημότητος. Ὁ Τίος ὅμως καὶ Θεὸς τῆς δὲν ἠσκέσθη μόνον εἰς τὸ νὰ παραλάβῃ πλησίον του τὴν ψυχὴν τῆς Ὑπεραγίας Μητρός Του. Εἰδοκεῖ νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸ ἀέροαιον τὰς ὀφειλομένας, τιμὰς εἰς τὴν Βασιλισσαν Μητέρα, τὴν Μητέρα Ἐκείνην, τῆς ὁποίας τὴν ψυχὴν, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Σιμεὼν, διεπέρασε ρομφαία μεγάλων πιγριῶν, νὰ ἀποδώσῃ τὰς τιμὰς ταύτας, πολὺ πρὸ τῆς κοινῆς ἀναστάσεως. Δὲν ἀφῆκε λοιπὸν ὁ Χριστὸς τὸ ζωοπάροχον τῆς Μητρός Του σῶμα νὰ ἴδῃ τὴν παραμικρὰν διαφορὰν, νὰ γίνῃ σκολήριον τροφῇ καὶ δυσωδίᾳ· ἀλλὰ μετὰ προσκαιρὸν χωρισμὸν, χωρισμὸν ὥρων, τῆς ψυχῆς τῆς ἀπὸ τοῦ σώματος, ὁ Χριστὸς παρέλαβε καὶ τὸ σῶμα τοῦτο, ἀφθαρτοποιημένον πλέον, καὶ ἡ ψυχὴ τῆς Θεοτόκου ἐπανεῦρε ταχύτατα τὸ ἀσπίλον καὶ πανακήρατον αἰῶνιον ἐνδίαίτημά της εἰς τοὺς οὐρανίους θαλάμους. Ὁ Χριστὸς ἠθέλησεν, ὥστε νὰ ὁμοιάσῃ ὁ θάνατος τῆς Μητρός του πρὸς τὸν θάνατον τὸν Ἰδικόν Του,

ὡς ὁμοιάζε καὶ ἡ ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης ζωὴ Του μετὰ τὴν ζωὴν Τῆς. Τὸ ἐξαίσιον τοῦτο γεγονός, πλήρως ἐνθουσιασμοῦ διασαλπίζει ἡ Ἐκκλησία, ὅταν φάλλῃ, ὅτι «τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον Θεοτόκον, καὶ προστασίαις ἀμετάθετον ἐλπίδα, τάφος καὶ νέκρωσις οὐκ ἐκράτησεν· μετέθεσεν ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὸν οὐρανόν». Ἡ Ἁγία Γραφὴ ἀναφέρει, ὅτι ὁ Θεὸς εἶχε διατάξει τὸν Μωϋσέα νὰ κατασκευάσῃ τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐφυλάττετο τὸ μάννα, ἐκ ξύλου ἀσήπτου, ξύλου τοῦ ὁποίου οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ ροκανίσουν οἱ σκόληριες καὶ νὰ ἐξαφανίσῃ ἡ συνήθης φθορά· ἦτο ποτὲ λοιπὸν δυνατόν νὰ ἴδῃ διαφθορὰν τὸ Πανάχαρον τῆς Παναγίας σῶμα, τὸ σῶμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξεν ἡ ἀληθὴς καὶ ζωσα κιβωτός, ἡ Κιβωτός ἡ ὅποια εἶχε περικλείσει εἰς ἑαυτὴν τὸν Ἅγιον τῶν ἁγίων, τὸν «Ἄρτον τὸν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καταβάντα», τὸν ἄρτον, τοῦ ὁποίου εἰκὼν ὡχρὰ ἦτο τὸ μάννα τῆς Ἐρήμου.

Ἴδου διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν, ἴδου διατὶ «Ἀγγελοι τὴν Κοίμησιν τῆς Παρθένου ὁρῶντες ἐξεπλήττοντο, πῶς ἡ Παρθένος ἀπαίρει ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω»!

Γ'

Τὸ μυστήριον ὅμως συνεχίζεται καὶ ραγδαίως ἀκολουθοῦσιν ἄλληλα τὰ θαυμάσια γεγονότα. Ἡ μετὰ τὰς τῆς Παναγίας δὲν ἦτο ἀπλὴ ὁλόσωμος μετατόπισις, δὲν ἦτο ἀπλὴ μετανάστευσις, οὕτως εἰπεῖν, τῆς Παναγίας ἀπὸ τοῦ ἑνὸς κόσμου εἰς τὸν ἄλλον. Ἐκπλήξεις ἐπεφυλάσσοντο ὄχι μόνον εἰς τοὺς Ἀγγέλους, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν. Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε ἀγαπητοί, ἅς πετάξωμεν τὴν στιγμὴν ταύτην μετὰ τῆς ψυχῆς τὰ πτερὰ εἰς τὴν ἱερὰν νησίδα τῶν Δωδεκανήσων τὴν πολυθρόνητον νῆσον Πάτριον, ὅπου ὁ μέγας τῆς θεολογίας αἰετός, ὁ μέγας ἐξόριστος τῆς Ρωμαιοῦς τότε αὐθαρέτου Δυναμείως, ἀκούει τὴν Ἀποκάλυψιν. Ἄς τὴν ἀκούσωμεν καὶ ἡμεῖς. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος κατέγραψεν αὐτὴν εἰς τὸ ΙΒ' Κεφάλαιον τοῦ Βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως. Ἀ-

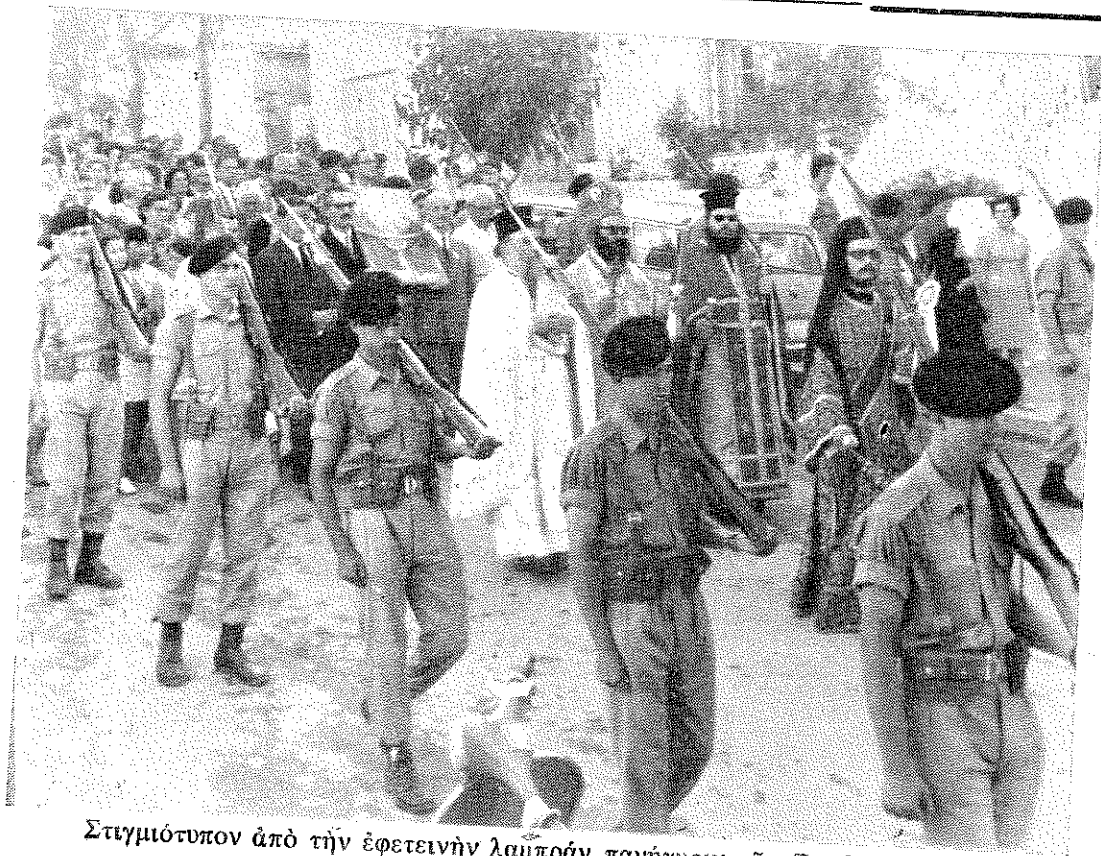

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Γενεθλίου τοῦ Προδρόμου εἰς τὴν ὁμώνυμον Ἱ. Μονὴν Λουτρακίου. Παρὰ τὸν Σεβ. Γερόντιον διακρίνεται ἡ δραστηρία Καθηγουμένη Εὐλογία

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

Μέσω Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου

Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος	1.000	Ἰ. Ναὸς Ἀγ. Τριάδος (Λεβάδεια)	300
Νικόλαος Μαρχέτης (Χαλκίς)	1.000	Αἰκατερίνη Βουτυρά (Ἀθήναι)	500
Μοναχὴ εἰς μνήμην Χαλαλάμπους καὶ Ἀναστασίας	400	Γεώργιος Θρεφιάδης	200
Κων)να Καταπόδη (Πετρούπολις)	500	Ἀνώνυμοι μέσῳ Ἀρχ. Νεοφύτου	500
Ἀνώνυμος (Πετρούπολις)	50	Στυλιανὸς καὶ Ζαφειρία Δαφερέα	500
Κων)νος Ἀρχάδης εἰς μνήμην πατρὸς του Νικολάου	300	Σεβασμ. Ἀστορίας Πέτρος (Ἀμερική)	3.000
Κυρία Βασιλικὴ εἰς μνήμην μητρὸς της Ἑλένης	300	Οἰκογένεια Εὐφροσύνης Κασημιαντῆ	300
Ἀνώνυμος	40	Ἀνώνυμος (Πειραιεὺς)	1.500
Ἰ. Ναὸς Ἀγ. Ταξιάρχων (Ν. Πράκλειον.)	552	Δις Ἀνώνυμος	250
Χριστοφώρα Μοναχὴ (Πειραιῶς)	200	Ἀνώνυμος εἰς μνήμην γονέων καὶ ἀδελφῶν	500
Ἰ. Ν. Ἀγ. Ἀποστόλων (Αζρίσης)	407	Ἀναστάσιος Μιχαλόπουλος (Αἰγίον)	500
Ἀνώνυμος (Σανατόριον Λαμίας)	150	Εὐάγγελος Δαγραμμάτης (Περιστέρη)	100
Γεωργ. Συμεὼν (Ἀγ. Ἄννα—Ἀγ. Ὄρους).	250	Κυρία Ἀνώνυμος (Πετρούπολις)	60
Μαγδαληνὴ Παπανικολαΐδη (Δράμα)	300	Ἐλισάβετ Πετροπούλου (Μοναχὴ)	5.000
Ἀνώνυμος (Πετρούπολις)	100	Παρασκ. Παναγιωτοπούλου (Πετράλωνα)	500
Σωτήριος Σχοινᾶς (Βόλος)	500	Ἀρχ. Στέφανος Τσίκουρας	500
Καθηγουμένη Μαρία Μυρτιδιώτισσα (Οἰνούσαι Χιου)	600	Δισκ. Ἰ. Μονῆς Ἀγ. Ἰωάννου Πετροπόλεως	225
Ἰ. Ναὸς Ἀγ. Ἀναργύρων (Αἰγίνης)	1.205	Ἀνώνυμος Κυρία (Πετρούπολις)	100
		Γεώργιος Ἀναπλιώτης (Χίος)	1.000
		Ἀρχ. Νεόφυτος Καλφούντης	3.000
		Ἰ. Ν. Ἀγ. Τριῶν Τεραρχῶν (Δράμας)	300
		Ἰ. Ν. Ἀγ. Ἀναστασίας Φαρμακολ. (Κομοτινή)	150
			28.939

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν ἐφετεινὴν λαμπρὰν πανήγυριν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς εἰς τὸν ὁμώνυμον Ἰ. Ναὸν Πειραιῶς

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

Περὶ πνευματικῆς ξηρασίας

Μέρος 43ον

Εἶναι ὄντως καταθλιπτικά καὶ δύσκολοι στιγμαὶ ἐκεῖναι, εἰς τὰς ὁποίας ὁ Μοναχὸς ἢ ὁ ἐν Χριστῷ πολιτευόμενος δὲν αἰσθάνεται τὴν ὁρὸν τῆς χάριτος γὰρ τοῦ ὁρσώζῃ τὴν ψυχὴν, γὰρ τὸν παρηγορῇ, γὰρ τὸν ἐνισχύῃ καὶ γὰρ τοῦ παρέχῃ συναισθήματα ψυχικῆς ἀγαλλιάσεως. Εἶναι αἱ στιγμαὶ, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς ἀποκρύπτει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ δούλου του, ἀπὸ τῆς φίλης αὐτῆς ψυχῆς καὶ ἐκεῖνη στενάζει ἐν κλαυθμῷ καὶ τὸν ἐκζητεῖ ἐν προσευχαίς καὶ δακρύοις. Ὁ ἀγὼν, ἡ προσπάθεια, ἡ πάλη, ἡ ὁδὸν τῆς ψυχῆς εἰς τὰς ὥρας ταύτας εἶναι ἀπερίγραπτος. Καὶ τὸ ἐπὶ ὁδυνηρότερον εἶναι ὅταν ἡ ψυχὴ ζῇ τὴν ὁδὸν αὐτὴν ἐπὶ μακρόν. Τότε ὦ! τότε φαίνεται ἡ πραγματικὴ ἀγάπη τῆς ψυχῆς πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστόν, τότε! εἰς τὴν φρικτὴν κόμινον τῆς ἀπουσίας τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἡ ψυχὴ τὸν ἐκζητεῖ. Καὶ τὸν ἐκζητεῖ μετὰ πόθου ἀνεκιάστου, διαπύρου, ἀσυγκρίτου. Ὅμως ὁ Κύριος δὲν ἀπαντᾷ, ὑπνοῖ, σιωπᾷ, ἀδιαφορεῖ. Εἶναι ἡ μεγαλύτερα νίκη, ὁ ἀνώτερος στέφανος γὰρ ὑπερβῇ ὁ Μοναχὸς τὰς ὥρας ταύτας τῆς πνευματικῆς ξηρασίας, γὰρ ἀνανήψῃ καὶ γὰρ θερμάνῃ πάλιν τὴν ψυχὴν του διὰ τῆς θείας Χάριτος. Καὶ ἀπαιτεῖται ὑπομονή. Ὑπομονὴ ὅχι τόση, ἐ-

στην κανεὶς θέλει ὁ ἴδιος, ἀλλ' ὅσην ζητεῖ ὁ Χριστός. Καὶ ἀγωνιστικότης! ἀπερίοριστος καὶ ἀνεξάντλητος.

Ἄς ἀγωνίζεσθαι, ὅθεν, πᾶσα πνευματικὴ ψυχὴ, ὡς ἀγωνίζεται κατὰ τὰς ὥρας ταύτας προκειμένου γὰρ τὰς ὑπερβῇ χωρὶς ψυχικὴν ζημίαν καὶ ἀναδειχθῇ νικητὴς εἰς τὸν σκληρὸν ἀγῶνα τούτου. — Εἶναι ἀγὼν, ὅχι «πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, τὰς ἐξουσίας, τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις» κατὰ Παῦλον. — Ἀλλὰ μετὰ τὸν ἀγῶνα, τὴν ἀγωνίαν, τὴν ὁδὸν, τὸν στεναγμὸν ἀκολουθεῖ πολλάκις μία χαρὰ ἀνεκλάλητος, μία εἰρήνη ἀνεκδιήγητος, μία ἀγαλλίασις ὑπερκόσμιος. — Ὡ! στιγμαὶ θείαι, οὐράνιοι, ὑπέροχοι, μοναδικαί, Ὡ στιγμαὶ, αἰτίαι ἐνώσεως τῆς ψυχῆς μετὰ τὸ Θεῖον, μετὰ τὸ ἅκρον ἐφετόν, τὸν Χριστόν! Σᾶς κερδίζει ὅμως κανεὶς μόνον μετὰ ἀπὸ τὴν συντριπτικὴν ὁδὸν τῆς ἀπουσίας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς Χάριτος.

Ἄς προσπαθῇ πᾶς ἐν Χριστῷ ἀγωνιῶν καὶ ἀγωνιζόμενος γὰρ ὑπομένη εἰς τὰς ὥρας τοῦ πόνου ἐκ τῆς ἐν τῇ ψυχῇ ὑπαρχούσης πνευματικῆς ξηρασίας διὰ γὰρ ἀπολαμβάνῃ κατόπιν ἐν πνεύματι καὶ γὰρ χαίρεται ἐν Κυρίῳ μετὰ τὸν Σταυρὸν καὶ τὴν ὁδὸν.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Λιτανείαν τὴν Κυριακὴν τῶν Ἀγ. Πατέρων εἰς τὸν ὁμώνυμον Ἱερὸν Ναὸν Παιανίας.—Ἀττικῆς. Ὁ Σεβ. Διαυλείας μετὰ τοῦ Ἱερατείου προπορεύεται τῆς πομπῆς

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος

1ον

«Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν... ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἐκβασιν τῆς ἀναστροφῆς μιμεῖσθε τὴν πίστιν (Ἐβρ. ΙΓ' 7)».

Διὰ τῶν ἀνωτέρω λόγων, συνιστᾷ εἰς τοὺς χριστιανοὺς ὅλων τῶν αἰώνων ὁ Θεὸς Ἀπόστολος Παῦλος, νὰ ἐνθυμῶνται πάντοτε τὸ ἅγιον παράδειγμα τῶν ἡγουμένων αὐτῶν, νὰ ἀναλογίζωνται καὶ νὰ μελετοῦν τὸ θεάρεστον τέλος τῆς ἐπιγείου ζωῆς καὶ τῆς ἐν γένει συμπεριφορᾶς τῶν, καὶ νὰ μιμῶνται τὴν πίστιν τῶν.

Πάντοτε, εἰς ὅλας τὰς ἐποχάς, ἦτο ἀναγκαῖα διὰ τοὺς πιστοὺς τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἀνάμνησις τοῦ παραδείγματος τῶν θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν καὶ πάντων τῶν ἁγίων. Ἐξαιρέτως ὅμως, εἶναι ἀπαραίτητος ἡ ἀνάμνησις αὐτῇ κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν τῆς ὁλοφροσύνης, κατὰ τὴν ὁποίαν διέρχονται κρίσιν αἱ συνειδήσεις πολλῶν, μὴ εὐρίσκόντων παράδειγμα πρὸς μίμῃσιν.

Διὰ τοῦτο ἡδόκησε ὁ Θεὸς νὰ γραφῶσι πάντα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, ἐν οἷς καὶ αἱ βιογραφίαι τῶν ἁγίων. «Ὅσα γὰρ προεγράφη», λέγει ὁ Μέγας Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν, «εἰς τὴν ἡμετέραν διδασκαλίαν προεγράφη, ἵνα διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ παρακλήσεως τῶν Γραφῶν, τὴν ἐλπίδα ἔχωμεν». (Ρωμ. ΙΕ' 4).

Εἶναι χρέος, ἀλλὰ καὶ συμφέρον ἡμῶν νὰ γνωρίσωμεν τοὺς ἐν τῇ «Ἁγῇ Ἱερουσαλὴμ συμπολίτῃς» ἡμῶν, οἵτινες τὴν ἰδίαν σάρκα με ἡμᾶς φοροῦντες, τὴν αὐτὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν περικείμενοι κατὰ τὴν ἐπὶ γῆς σταδιοδρομίαν τῶν, κατώρθωσαν με τὰς ὑπερανθρώπους προσπάθειάς των, συνεργούσης πάντοτε τῆς παντοδυνάμου Θείας Χάριτος, νὰ ἀνέλθουν εἰς τὴν ὑπὲρ φύσιν ἁγίαν κατάστασιν, νὰ γίνουν κατὰ χάριν θεοί, καὶ ὡς μετέωρα φωτεινά, νὰ φωτίζουν καὶ νὰ καθοδηγοῦν πρὸς τὸν λιμένα τῆς σωτηρίας τοὺς χριστιανοὺς ὅλων τῶν αἰώνων.

Μεταξὺ ὅλων «τῶν θεηγόρων ὀπλιτῶν τῆς παρατάξεως Κυρίου» ἐξαιρετικὴν θέσιν κατέχει, ὁ δικαίως ἐπικληθεὶς «Μέγας» Ἀθανάσιος.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις ἐν ὅλαις ταῖς λεπτομερείαις, τοὺς ὑπὲρ φύσιν ἀγῶνας καὶ τὰ κατὰ τῆς πλάνης παλαίσματα τοῦ μεγάλου τούτου τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας Πατρός. Διὰ τοῦτο θὰ σταχυολογήσωμεν ὀρισμένα τινὰ ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῶν ἁγίων, ἐκ τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν καὶ ἐκ διαφόρων ἄλλων ἡγερμένων πηγῶν, με ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τὴν ψυχικὴν ὠφέλειαν τῶν ἀναγνωστῶν «τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας, κατὰ τὴν κοινὴν ὁμολογίαν τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν νεωτέρων ἱστορικῶν, ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἀποτελεῖ φυσιογνωμίαν οὐχὶ κοινὴν καὶ συνήθη, ἀλλ' ἐξόχως μεγάλην καὶ προσέχουσαν. Ὑπῆρξε, χωρὶς ὑπερβολήν, ὁ πατὴρ τῆς ἀληθιᾶς καὶ ἐνδόξου ἐκείνης φάλαγγος τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Πατέρων, οἱ ὁποῖοι ἀνεφάνησαν ὀλίγον μετὰ τὸν θάνατόν του καὶ ἐξηκολούθησαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ

τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον εἰργάσθη καὶ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, χρηματίσας στυλὸς τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεως καὶ τῆς ἀνοθεύτου χριστιανικῆς Ἀληθείας.

Ἡ πνοὴ τῆς μεγάλης ψυχῆς του ἀνέζησεν εἰς τὸν Μέγαν Βασίλειον, τὸν Θεολόγον Γρηγόριον, τὸν Ἱερὸν Χρυσόστομον, καὶ εἰς τοὺς συγχρόνους τῶν Δυτικῶν Πατέρων, τὸν Ἱερὸν Αὐγουστίνον, Ἀμβρόσιον κλπ., οἱ ὁποῖοι ἐγενευσθήσαν ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν του, καὶ ἐδιδάχθησαν ἀπὸ τὸ ἀπαράμιλλον τῆς ἀκρας αὐταπαρνήσεώς του παράδειγμα.

Ὁ οἰοσδήποτε χριστιανὸς, ὅταν ἀτενίσῃ πρὸς τὸν γίγαντα αὐτόν, ὅστις ὀνομάζεται Ἀθανάσιος, αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν τοῦ συντετριμμένου πρὸ τοῦ μεγάλου τῆς ἐπιβλητικῆς ταύτης φυσιογνωμίας καὶ συγχρόνως μαγνητίζεται καὶ σύρεται πρὸς τὰ ὕψη τῆς ἀρετῆς, εἰς τὴν σφαῖραν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἀρετῶν.

Ἐλάχιστοι εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι καλοῦνται εἰς μίαν κλήσιν συγγενὴ καὶ παρομοίαν πρὸς ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκλήθη ὁ Μέγας Ἀθανάσιος. Ὅταν ἀναγνώσῃ τις τὴν ἐν πλάτει βιογραφίαν του, θὰ ἀντιληφθῇ πόσον ἀπαραίτητος ἦτο διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ ἀνεκτίμητος πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν προσφορά του.

Ὡς ἄλλος Ἀτλας ἐβάσταζεν εἰς τοὺς ὧμους, καθ' ὅλην τὴν μακρὰν ἐπὶ τῆς γῆς σταδιοδρομίαν του, ὅλον τὸ βάρος τῶν διὰ τὴν Οἰκουμένην Ὁρθοδοξίαν εὐθύνων εἰς τὴν πολυτάραχον ἐποχὴν του, με πίστιν ἀκράδαντον, με θάρρος ἀκατάβλητον, με ἐπιμονὴν καὶ ὑπομονὴν ἀδιάπτωτον.

Ἦτο τὸ ὄργανον τῆς Θείας Προνοίας διὰ τοῦ ὁποίου ἐσώθη ὁ Χριστιανισμὸς ἀπὸ τὴν κατολίσθησιν πρὸς τὴν κτισματολατρείαν, πρὸς τὴν ὁποίαν ὠδήγει αὐτὸν ἡ αἵρεσις τοῦ Ἀρείου.

Διότι, ἐὰν ὁ Χριστὸς δὲν ἦτο κατὰ φύσιν Θεὸς ἀλλὰ κατὰ χάριν, ὡς ἐφρόνουν οἱ Ἀρειανοί, (διδάσκει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος) δὲν θὰ ἦδύνατο νὰ μεταδώσῃ εἰς ἄλλους, ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν εἶχεν ἐκ φύσεως. «Δὲν ἦτο λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς ἁνθρωπὸς γενόμενος ὕστερον Θεὸς κατὰ χάριν, ἀλλὰ Θεὸς ὕστερον γέγονεν ἁνθρωπὸς, ἵνα μὴ ἄλλον ἢ μᾶς Θεοποιήσῃ». (Ἀθαν. Λόγος Ιος κατὰ Ἀρειανῶν).

Διὰ νὰ λατρεύσωμεν τὸν Υἱὸν ὡς Θεόν, πρέπει νὰ εἶναι Οὗτος ἐντελὴς τῆς αὐτῆς οὐσίας (ὁμοούσιος) πρὸς τὸν Πατέρα, διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ ἀπειδόμεν θεῖαν τιμὴν εἰς ὃν ἐτέρας οὐσίας ἢ ὁ Πατήρ, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ κύριον σφάλμα τοῦ Ἀρειανισμοῦ, ὅστις δεχόμενος τὸν Υἱὸν ὡς κτίσμα ἀνυψωθὲν εἰς θεῖαν τιμὴν, καὶ λατρεύων αὐτὸν ὡς Θεόν, κατανατᾷ εἰς τὴν κτισματολατρείαν τῶν εἰδωλολατρῶν. Κατ' αὐτῆς τῆς κακοδοξίας πρὸ παντὸς ἡγωνίσθη ὁ Μέγας Ἀθανάσιος κρατερῶς, καθ' ὅλην τὴν ἐπιγίειον ζωὴν του.

(Ἀκολουθεῖ)

Περὶ βασιλείας οὐρανῶν καὶ ἀπολαύσεως τῶν Διαιών

Δύο θεοφόροι ἄνδρες ἡξιώθησαν ἐν Ἀποκαλύψει νὰ ἀρπασθοῦν, καὶ τὰ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν ὥς ἠδύναντο νὰ ἰδοῦν. Πρῶτος ὁ Θεολόγος Ἰωάννης ἐν τῇ Ἀποκαλύψει αὐτοῦ Κεφ. ΚΑ', περιγράφει τὴν Οὐράνιον Βασιλείαν μὲ σύμβολα, καὶ σημεία πάλιν αἰσθητά, μ' ὅλον ὅτι ἐκεῖ τὰ πάντα εἶναι νοητά, θεῖα, καὶ ἀκατάληπτα, καὶ μὲ λόγια ἀνθρώπινα δὲν περιγράφονται. Λέγει ὅτι εἶδεν τὴν ἁγίαν Πόλιν ἄνω Ἱερουσαλὴμ καινὴν καὶ θαυμαστὴν, καταβαίνουσαν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ὡς νύμφην κεκοσμημένην, καὶ ὅτι οἱ δίκαιοι θέλουν κληρονομήσει αὐτήν, καὶ θέλουν εἶναι Ἰσὶ Θεοῦ, οἱ δὲ ἄπιστοι καὶ ἁμαρτωλοὶ θέλουν ὑπάγει εἰς τὴν λίμνην ἣτις καίεται ἀπὸ πυρὸς καὶ θειάφι, τὸ ὅποιον εἶναι ὁ δευτέρος θάνατος· καὶ περιγράφει αὐτὴν τὴν θεῖαν Πόλιν κτισμένην μὲ τεῖχιν ἀπὸ τῶν πετρῶν τῶν δώδεκα πολυτίμων λίθων καὶ τὰ θεμέλιά της, καὶ τὸ ἔδαφος, καὶ τὸ μᾶκρος, καὶ πλάτος, καὶ τὰς δώδεκα Πόρτας τὰς λέγει ἀπὸ Μαργαρίτας ὁλοκαίρου, τὰ ὅποια ὅλα εἰς ἀλληγορίας μυστικωτέρας ἐρμηνεύονται· οὔτε Φῶς Ἥλιος ἐκεῖ εἶναι, ἀλλ' ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης Χριστὸς τὸ ἄρνιον λάμπει, καὶ οὔτε ναὸς εἶναι, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι, θεὸς ναὸς, καὶ τὰ ἐξῆς.

Δεύτερος τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, ὁ μέγας Παῦλος ἐν Ἀποκαλύψει ἀνῆλθεν εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ εἶδε, λέγει, καὶ ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, καὶ πράγματα, τὰ ὅποια οὔτε εἰς λογισμὸν τοῦ ἀνθρώπου ποτὲ δὲν ἔφθασαν· τοιαῦτα εἶναι ἐκεῖνα τὰ ὅποια ὁ Θεὸς ἡτοίμασεν εἰς τοὺς ἀγαπῶντας Αὐτόν καὶ τὸ θέλημα Αὐτοῦ ποιοῦντας. Τόσον μόνον ὁ μέγας Παῦλος λέγει, καὶ περιγραφὴν δὲν ἠδυνήθη νὰ κάμῃ· μολοντί καὶ τινες ἐκ τῶν λόγων αὐτοῦ συμπεραίνουν, ὅτι δύο ἀποκαλύψεις νὰ εἶδῃ τὴν μίαν, ἀπερχόμενος (ἢ μετὰ τοῦ σώματος, ἢ χωρὶς τοῦ σώματος, καὶ αὐτὸς δὲν ἠξείρεται) εἰς τὸν ἐπίγειον Παράδεισον· τὴν δευτέραν, εἰς τὸν Οὐρανὸν ἐπαίρομενος. Ἰστοροῦσιν, ὅτι ὁ ἱερὸς Ἀδγουστίνος Ἐπίσκοπος Ἰππώνος τῆς Ἀφρικῆς ἔγραψεν εἰς τὸν λίαν ἀγαπητὸν του ἱερόν Γερώνυμον, καὶ παρακαλεῖ νὰ τοῦ σημειώσῃ τίνα γνώμην ἔχει περὶ τῆς Οὐράνιου Βασιλείας, καὶ τῶν ὑποκειμένων ἀγαθῶν τοῖς δικαίοις· καὶ ἕως ὅτου νὰ λάβῃ τὴν ἐπιστολὴν του ὁ Γερώνυμος εἰς τὴν Παλαιστίνην, εἶχε κοιμηθῇ ἐν Κυρίῳ, γενόμενος τῆς μακαρίας λήξεως, καὶ φαίνεται κατ' ὄναρ εἰς τὸν Ἀδγουστίνον, καὶ λέγει του· ἀδελφέ, ζητεῖς νὰ μάθῃς περὶ τῆς Οὐράνιου Βασιλείας; αὕτη καὶ στόματι δὲν περιγράφεται, καὶ ἀνθρώπινῳ νοῦ δὲν καταλαμβάνεται. Τοιαῦτα εἶναι τὰ ἀνέκφραστα ἀγαθὰ τῆς Οὐράνιου Βασιλείας, ὧν Ἄγγελοι ἀπολαμβάνουσιν, καὶ οἱ δίκαιοι συναπολαμβάνουσιν, καὶ μένε πιστεύων οὕτως· ὁ αὐτὸς Ἀδγουστίνος λέγει· ἂν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνω εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν πολὺ, ἀλλὰ μόνον μίαν ἡμέραν, δι' αὐτὴν καὶ μόνην τὴν ἡμέραν πάντα τὰ τοῦ κόσμου κατεφρόνουν, καὶ

πάσαν σωματικὴν ἀπόλαυσιν.

Ὁ δὲ Ἀγαπητὸς λέγει· ἐὰν πᾶσαι αἱ τῶν ἀνθρώπων γλῶσσαι ἐνωθῶσι, καὶ πάντα τὰ ἄστρα τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ πάντα τὰ φύλλα τῶν δένδρων, καὶ μετατραπῶσιν εἰς τσαύτας εὐλόγους ρητορικὰς γλώσσας, οὐκ ἠδύναντο πρὸς αὐτάρκειαν διηγηθῆναι τὰ ἀκατάληπτα καὶ ἀνεκλάλητα ἀγαθὰ ἐκεῖνα τῆς Οὐράνιου Βασιλείας, ἃ ὁ Θεὸς ἡτοίμασε τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν, καὶ τὸ θέλημα Αὐτοῦ ποιοῦσιν. Ἡ Βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας Σαβὰ ἤκουσε πολλὰ ἐγκώμια καὶ ἐπαίνους διὰ τὴν μεγάλην σοφίαν τοῦ Σολομῶντος· μόνη τῆς ποθῆσασα ἤλθε καὶ εἶδε τὸν Σολομῶντα, καὶ ἤκουσε τῆς σοφίας αὐτοῦ, καὶ θαυμάσασα, εἶπεν· «οὐκ ἐπίστευσα τοῖς λαλοῦσί μοι, ἕως ὅτου παρεγενόμην, καὶ ἐωράκασιν οἱ ὀφθαλμοί μου· καὶ ἰδοὺ οὐκ ἔστιν οὐδὲ τὸ ἡμῖν καθὼς ἀπήγγειλόν μοι»· ἡ Σαβὰ Βασιλεὺς διὰ τὴν σοφίαν τοῦ Σολομῶντος ἐκθαμβος ταῦτα εἶπε, τί θέλει ἐγγνώσῃ καὶ εἰπῇ ἡ τοῦ δικαίου ψυχὴ, ὅταν τὰ Οὐράνια ἀνέκφραστα ἐκεῖνα ἀγαθὰ τῆς Οὐράνιου Βασιλείας ἰδῇ καὶ ἀπολαύσῃ; θέβαια ἀπὸ ὅ,τι ἤκουσεν, ἐμάνθανε, καὶ ἐννοοῦσε, μυριοπλάσια καὶ ἀπειροπλάσια αὐτὰ εἶναι. Συμφώνως μὲ τὸν μέγαν Παῦλον καὶ εἰς Ἑλλήν Ποιητὴς ἐξυμνεῖ τὰ οὐράνια ἀγαθὰ λέγων·

«Οὕτως οὐδ' ἐπιδερκτὰ

τάδ' ἐν ἀνδράσιν,

Οὔτε ἐπακουστά,

Οὔτε νόῳ περιληπτὰ».

«Δηλαδή ὁ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη». Λέγει δὲ καὶ ὁ φιλόσοφος Πλάτων «τὸν δὲ ὑπερουράνιον τόπον οὔτε τις ὕμνησέ πω τῶν τῆδε Ποιητῶν, οὔτε ποτὲ ὕμνήσῃ κατ' ἀξίαν».

Ἐκεῖνη ἡ ἄρρητος ἔλαμψις εἶναι ἐν Θεῷ φῶς, ἱερὸν φῶς, θέαμα τερπνότατον, καὶ ἀπόλαυσις ἄφραστος τῶν Ἀγγέλων καὶ Δικαίων· θέλουν συμβασιλεύει μὲ τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστόν, θέλουν θεωθῇ πάντες κατὰ ψυχὴν καὶ σῶμα Θεῷ χάριτι, νὰ γίνουν καὶ οἱ δίκαιοι Ἰσάγγελοι, καὶ υἱοὶ Θεοῦ κατὰ χάριν· καὶ ἕκαστος κατὰ τὴν ἀρετὴν του, ἀναλόγως θέλει ἀπολαύσει καὶ τῆς Βασιλείας ἐκεῖνης, καὶ μακαριότητος, ὅτι ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν πολλαὶ καταστάσεις εἶναι. Ὡς ποθεινοτάτῃ Οὐράνιου Βασιλείᾳ, ἐγὼ νὰ σὲ ἐννοήσω καὶ νὰ σὲ περιγράψω δὲν ἡμπορῶ· ἀλλὰ νὰ σὲ ἀπολαύσω ἡμπορῶ γένοιτο! γένοιτο!

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

Ἡ ιερωσύνη ὑψηλότερα πάσης ἄλλης ἐπιγείου ἀρχῆς

Ἡ οἰκογένεια, ἡ μοναχικὴ πολιτεία, ἡ πολιτικὴ, ἡ βασιλεία, εἶναι διάφοροι κοινωνικοὶ θεσμοί, διάφοροι «ἀρχαί». Μεταξὺ τούτων εἶναι καὶ ἡ ιερωσύνη. Ἄσυγκρίτως ὅμως ἀνωτέρα αὐτῶν.

α) Ἀνωτέρα τῆς ἐξουσίας τῶν γονέων: Οἱ γονεῖς μᾶς φέρουν εἰς τὴν ζωὴν. Εἶναι οἱ φυσικοὶ προστάται, τὸ στήριγμά μας. Ἡ ἀγάπη, ἡ στοργή, τὸ ἐνδιαφέρον τῶν δι' ἡμᾶς εἶναι μέγα. Τοὺς δίδουν ὑψηλὸν τίτλον, πολυσέβαστον ἀξίωμα. Ὅμως εἶναι κατώτεροι ἀπὸ τοὺς λειτουργοὺς τοῦ Θεοῦ.

Φαίνεται τοῦτο ὑπερβολή; Καὶ ὅμως, δὲν εἶναι. Αὐτὸς ὁ Θεὸς δίδει εἰς τοὺς ἱερεῖς ἐξουσίαν ὑψηλότεραν τῆς ἐξουσίας τῶν γονέων «οὐ μόνον ἐν τῷ κολάζειν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ εὖ ποιεῖν». Πῶς; Ἦμπορουν οἱ γονεῖς μας, ὅσον καὶ ἂν τὸ ἐπιθυμοῦν, νὰ μᾶς θεραπεύσουν ἂν συμβῇ ποτὲ νὰ προσβληθῶμεν ἀπὸ καμμίαν βαρεῖαν ψυχικὴν ἀσθένειαν; Ἐχουν τὴν δύναμιν νὰ μᾶς σώσουν ἀπὸ τὸν φοβερὸν ψυχικὸν θάνατον; Δυστυχῶς ὄχι. Οἱ ἱερεῖς ὅμως, μὲ τὴν ἐξουσίαν «τοῦ δεσμεῖν

καὶ λύειν ἁμαρτίας», τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ὁ Θεός, καὶ τὰ δύο αὐτὰ τὰ κατορθῶνουν εὐκόλως. Ἄν συμβῇ δὲ πάλιν νὰ ἔλθωμεν εἰς σύγκρουσιν μὲ τινὰς ἰσχυροὺς τῆς γῆς, ποῖαν ἀποτελεσματικὴν βοήθειαν ἡμποροῦμεν νὰ ἐλπίζωμεν ἀπὸ τοὺς γονεῖς μας; Ἐνῶ οἱ ἱερεῖς «οὐκ ἄρχοντας, οὐδὲ βασιλεῖς ἀλλ' αὐτὸν τὸν Θεὸν πολλάκις ἡμῖν ὀργισθέντα κατήλλαξαν». Ἀκόμῃ ἂς προσέξωμεν καὶ τοῦτο: Οἱ γονεῖς μας ποῖας ζωῆς μᾶς εἶναι αἷτιοι; τῆς πρόσκαιρου καὶ ματαίας ταύτης ζωῆς. Ἐνῶ οἱ ἱερεῖς εἶναι αἷτιοι τῆς πνευματικῆς «τῆς μακαρίας παλιγγενεσίας ἐκείνης». Αὐτοὶ μᾶς φέρουν εἰς τὴν πρόσκαιρον καὶ φθαρτὴν ζωὴν. Οἱ ἱερεῖς ὅμως μᾶς γεννοῦν εἰς τὴν μέλλουσαν, τὴν αἰωνίαν καὶ ἀληθινήν. Ὅσον ἀνωτέρα λοιπὸν εἶναι ἡ ζωὴ αὕτη τῆς πρόσκαιρου καὶ ματαίας ἐπιγείου ζωῆς μας, τόσον ἀνώτεροι εἶναι οἱ ἱερεῖς τῶν φυσικῶν μας γονέων.

β) Ἡ ιερωσύνη ὑψηλότερα τῆς μοναχικῆς πολιτείας: Ὁ ἀγὼν, τὸν ὁποῖον διεξάγει ὁ μοναχὸς δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι εἶναι δῆσκολος, τραχύς, κοπιώδης. Ὁ-

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν ἐορτὴν τῶν Ἀγίων Τιμοθέου καὶ Μαύρας εἰς Κάρυστον Εὐβοίας. Διακρίνονται ὁ Σεβ. Γερόντιος, οἱ Ἀρχιμ. Μερκούριος καὶ Νικόλαος, ὁ Ἱερομ. Κύριλλος, ὁ αἰδεσ' Νικ. Καλοσκάμης καὶ ὁ Ἱεροδ. Ἐπιφάνιος ἐν μέσῳ τῶν Ζηλωτῶν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγωνιστῶν.

μως, δὲν δυνάμεθα καὶ νὰ ἐξισώσωμεν αὐτὸν μὲ τὸν ἀ-
γῶνα τοῦ ἱερέως. Ὑπάρχει τεραστία διαφορά. «Ὅσον
ιδιώτου καὶ βασιλέως τὸ μέσον». Διὰ τί; Διότι ὁ μὲν ἀ-
γὼν τοῦ Μοναχοῦ διεξάγεται μὲ τὸ σῶμα. Εἶναι βλέπε-
τε ἡ φύσις τοιαύτη. Νηστεύει λ.χ. ὁ μοναχός, ἀγρυ-
πνεῖ, κοιμάται κατὰ γῆς κ.τ.τ. «Ὅλα αὐτὰ μὲ τὸ σῶ-
μα δὲν τὰ κάμνει;» Ὅταν δὲν ἔχη σωματικὴν εὐρωστί-
αν δύναται νὰ πράξῃ τί ἐξ αὐτῆς; Ἀσφαλὼς ὄχι. Ὁ
ἱερεὺς ἀντιθέτως, ἐκτελεῖ τὸ ὑψηλὸν ἔργον τοῦ διὰ τῆς
καθαρᾶς τέχνης τῆς ψυχῆς τοῦ μᾶλλον, ἢ διὰ τῆς
σωματικῆς του εὐεξίας. Ἀλλ' ὁ μοναχὸς διὰ νὰ ἐκτε-
λέσῃ, καθὼς πρέπει, τὰ καθήκοντά του χρειάζεται μι-
αν σωματικὴν εὐρωστίαν; Ὁχι θεοαίως. Ἐχει ἀνάγκη
καὶ μερικῶν ἄλλων παραγόντων. Κατάλληλόν τό-
πον διαμονῆς καὶ σχετικὴν ἀνέσιν. Ὁ ἱερεὺς ὅμως καὶ
ἀνευ τούτων ἡμπορεῖ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ὑψηλὴν ἀ-
ποστολὴν του. Διότι ἐλόκληρον τὴν ἐπιστήμην τῆς ἱε-
ρατείας τὴν κλείει εἰς τὴν ψυχὴν του. Ὁ μοναχός, συ-
νεχίζει ὁ πατήρ, ζῇ εἰς τὴν ἔρημον. Φυσικὰ εἶναι καὶ
ἀπηλλαγμένος πειρασμῶν Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποθεθῇ ἀ-
κόμη ὅτι θὰ ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν του ἀποπνίγει δὲν δύ-
ναται νὰ τὸ διαπράξῃ διότι λείπουν ἀπ' αὐτὸν οἱ πρὸς
τοῦτο ἀπαιτούμενοι παράγοντες. Ἐνῶ ὁ ἱερεὺς ζῇ πάν-
τοτε εἰς τὸν κόσμον καὶ ὑπάρχει εἰς τοῦ κόσμου τοὺς
πειρασμούς. Ὁ μοναχός ἔχει ἀκόμη καὶ τοῦτο τὸ κα-
λόν. Φροντίζει μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Καὶ ἂν τύχῃ
νὰ εἶναι ἡγουμένος καὶ διὰ τοὺς μοναχοὺς του, οἱ ὅποιοι
ὅμως, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι, ποτὲ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ
φθάσῃ τὸν ἀριθμὸν ἐκείνον, διὰ τοὺς ὁποίους μεριμνᾷ
ὁ ἱερεὺς. Οὕτω, ὁ μὲν μοναχός ὁμοιάζει μὲ πλοίαρχον,
ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται εἰς γαλήνιον καὶ ἀσφαλὴ λιμένα,
ὁ δὲ ἱερεὺς μὲ τὸν πλοίαρχον ἐκείνον, ὁ ὁποῖος εὐρί-
σκεται πάντοτε ἐν ἐρικυμώδεσ καὶ πολυκύμαντον πε-
λάγος. Καὶ τώρα ποῶς δύναται νὰ μὴν παραδεχθῇ ὅ-
τι ἡ διακονία τοῦ ἱερέως εἶναι πολὺ ὑψηλότερα τῆς μο-
ναχικῆς πολιτείας;

γ) Ἡ ἱερωσύνη ὑψηλότερα καὶ τῆς πολιτικῆς ἐ-
ξουσίας. Πολὺ σπουδαία καὶ ὑψηλὴ καὶ ἡ πολιτικὴ
Ἀρχή. Ἀπὸ καὶ αὐτὴν τὴν ἀρχὴν τῆς τὴν ἔχει ἀπὸ
τὸν Θεόν. Τόσον δὲ ἀπαραίτητος εἶναι διὰ τὴν εἰρηνι-
κὴν συμβίωσιν τῶν ἀνθρώπων Ἐν τούτοις δὲν δύνα-
ται νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ὕψος τῆς ἱερωσύνης. Καὶ ἰδοὺ δι-
ατί: Αὕτη σκοπὸν ἔχει νὰ ἀνακαλύπτῃ καὶ τιμωρῇ τὸ
κακόν. Ἐνῶ ἡ ἱερωσύνη ἀπεβλέπει εἰς τὴν πρόληψιν
του, εἰς τὴν πᾶντελή ἐξαφάνισίν του. Ποῖόν λοιπὸν εἶ-
ναι σπουδαιότερον; Ἐπὶ πλέον γνωρίζομεν μὲ τι ἀσχό-
λεται ἡ πολιτικὴ. Μὲ πράγματα ἐπίγεια, φθαρτά.
Ἀντιθέτως ἡ ἱερωσύνη μὲ οὐράνια καὶ ἀφθάρτα. Ἐκεῖ
τὸ πᾶν γίνεται ἀπὸ φόβον καὶ ἀνάγκην. Ἐδῶ εἶναι ὅ-
λα κατορθώματα τῆς προαιρέσεως καὶ τῆς ἐλευθέρως
γνώμης. Ἀπὸ τὴν πολιτικὴν λείπει καὶ τοῦτο τὸ σπου-
δαῖον στοιχεῖον, ἡ πατρότης. Ὁ πολιτικὸς ἄρχων συμ-
περιφέρεται συνήθως πρὸς τοὺς ὑπηκόους του μὲ σκαι-
ότητα. Ὁ ἱερεὺς ὅμως ὡς πραγματικὸς καὶ γνήσιος πα-
τήρ. Ὁ πρῶτος ἀρκεῖται νὰ ὑποδείξῃ μόνον εἰς τὸν πο-
λίτην τὰ καθήκοντά Του. Ἐνῶ ὁ δευτέρος ἐκτὸς τού-
του μὲ τὴν διδασκαλίαν καὶ τὰς εὐχὰς του τὸν βοηθεῖ
εἰς τὴν ἐκτέλεσίν των. Ἐκεῖνος μὲ ὅλα τὰ θεία μέτρα,
τὰ ὅποια πολλὰς φορές ἐφαρμόζει, δὲν ἐπιτυγχάνει
καὶ πολὺ μεγάλα πράγματα. Κατορθώνει τὰ πάντα δ-

μως ὁ ἱερεὺς. Ἡ Ἐκκλησία μὲ τοὺς λειτουργοὺς τῆς
εἶναι ἐκεῖνη, ἡ ὁποία ἐπέφερε τὴν ριζικὴν μεταβολὴν
τοῦ κόσμου. Διαφορὰ ἀκόμη ὑπάρχει καὶ εἰς τὴν χει-
ροτονίαν τοῦ πολιτικοῦ καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ λει-
τουργοῦ. Ὁ πολιτικὸς εἶναι δυνατόν νὰ καταλάβῃ τὴν
ἐξουσίαν καὶ μὲ χρῆμα. Ἐνῶ ὁ ἐκκλησιαστικὸς δὲν ἡμ-
πορεῖ νὰ ἀνέβῃ τὴν κλίμακα τῆς ἱερατείας, ἂν δὲν δεῖ-
ξῃ πραγματοποιήτως βίον Χριστιανικὸν καὶ ἐνάρετον. Ἀ-
κόμη, ἐκεῖνος ἀναλαμβάνει τὴν ἀρχὴν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
στον, ἀπὸ φιλοδοξίαν ἢ ἄλλους ταπεινότερους ἰδιαιτε-
λεῖς σκοπούς. Δὲν συμβαίνει τοῦτο εἰς τὸν ἱερέα. Δὲν
γίνεται οὗτος ἱερεὺς διὰ τὴν ἀνέσιν καὶ τὴν ἀνθρωπί-
νῃν δόξαν, ἀλλὰ «ὡς εἰς πόνον καὶ ἰδρώτας καὶ τὸ
τῶν πολλῶν συμφέρον». Διὰ ταῦτα οὐχ ὑπάρχων μόν-
ον, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν τὰ διαδήματα περικειμένων
μεῖζονα εἰ ἐγκεχειρισμένος τιμὴν.

δ) Ἡ ἱερωσύνη ἀνωτέρα καὶ τῆς βασιλείας. Ἡ ἱ-
ερωσύνη «τοσοῦτον ἀνωτέρω βασιλείας ἔστηκεν, ὅσον
πνεύματος καὶ σαρκὸς τὸ μέσον». Ἀμφιβάλλεις; Ἀφαί-
ρεσον ἀπὸ τὴν βασιλείαν τὰ ἐξωτερικὰ μεγαλεῖα, λάμ-
ψιν, πλοῦτον, δόξαν κ.τ.τ., πράγματα, εὐτελέστερα καὶ
τῶν ἐαρινῶν ἀνθέων, καὶ ἔπειτα συγκρίνοντες τοὺς δυὸ
ταύτας ἀντάς. Καὶ ἰδοὺ: ὁ βασιλικὸς θρόνος λάμπει.
Εἶναι ἐστολίσμενος μὲ ἀφθονον χρυσίον καὶ πολυτίμους
λίθους καὶ μὲς θαμβώνει τόσον. Ὅμως «τὰ ἐπὶ γῆς ἔ-
λαχεν οἰκονομεῖν», εἶναι ἐπίγεια ἡ ἐξουσία του. Ἀντι-
θέτως ὁ θρόνος τῆς ἱερωσύνης «ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἱδρύται»
καὶ τὰ ἐκεῖ διέπειν ἐπιτέτραπται. Ὁ βασιλεὺς φροντί-
ζει διὰ τὰ στήματα, ἐνῶ ὁ ἱερεὺς δι' ἀντικείμενα ἀσυγ-
κρίτως τιμιώτερα: τὰς ψυχὰς. Χαρίζει ἐκεῖνος φόρους,
χρήματα κ.τ.τ. Χαρίζει καὶ ὁ ἱερεὺς «λοιοπάδας ἁμάρ-
τημάτων». Ὁ βασιλεὺς ἐκδίδει διατάγματα καὶ πολ-
λὰς φορές καὶ θύει μεταχειρίζεται, ἐνῶ ὁ λειτουργὸς
τῆς ἐκκλησίας μόνον παρακαλεῖ. Τὰ ὅπλα τοῦ βασιλέ-
ως εἶναι ὀπλα, τοῦ ἱερέως πνευματικά. Ὁ βασιλεὺς
πολεμεῖ ἐναντίον ὁρατῶν ἐχθρῶν, ἀλλ' ὁ ἱερεὺς κατὰ
τῶν πονηρῶν πνευμάτων. Καὶ ἡ πανοπλία τοῦ ἱερέως
εἶναι ἀσυγκρίτως λαμπρότερα τῆς βασιλικῆς τοιαύτης.
Ἐχει καὶ ὁ ἱερεὺς θώρακα τὸν θώρακα τῆς δικαιοσύ-
νης. Ἐχει καὶ ζώνην τὴν ζώνην τῆς ἀληθείας. Ἐχει
καὶ ὑποδήματα σεμνότερα τῶν βασιλικῶν. Τὰ ὑποδήμα-
τα τοῦ Ἐθαγγελίου τῆς εἰρήνης. Ἐχει καὶ μάχαιραν
ὄχι ἐκ σιδήρου, ἀλλὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὴν μά-
χαιραν. Καὶ στέφανον λαμπρὸν ἔχει εἰς τὴν κεφαλὴν
του. Λοιπὸν: «Λαμπρότερα αὕτη ἡ παντευχία, σεμνό-
τερα τὰ ὅπλα, μεῖζων ἡ παρρησία, πλείων ἡ ἰσχὺς».
Καὶ τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ ἱερεὺς εἶναι καὶ βασιλεὺς καὶ
περισσότερον μάλιστα, ὁ βασιλεὺς τοῦναντίον δὲν ἐπι-
τρέπεται ν' ἀσκήσῃ τὰ καθήκοντα τοῦ ἱερέως. Ἀπόδει-
ξεις; Ἡ αὐστηρὰ τιμωρία, τὴν ὅποιαν ἐπέβαλεν ὁ Θε-
ὸς εἰς τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων Ὁζίαν—τὸν ἐγέμι-
σεν ἀπὸ λέπρα—διότι ἐτόλμησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ Ἱε-
για καὶ νὰ θυιάσῃ. Ἡ ἱερωσύνη λοιπὸν εἶναι ἀνωτέρα
τῆς βασιλείας. Διὰ τοῦτο καὶ ποτὲ δὲν καταφεύγει εἰς
αὐτὴν. Ἐνῶ τοῦναντίον ἡ βασιλεία συχνάκις ζητεῖ τὴν
ἀντιληψιν τοῦ ἱερέως. Καὶ αὐτὸ δὲ ἀκόμη τὸ βασιλι-
κὸν στέμμα τὸ δέχεται ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ
ἱερέως, καὶ ὁ ἱερεὺς ὅπως γνωρίζομεν, εἰς τὴν Π. Δια-
θήκην ἔχριε τὸν βασιλέα.

ε) Ἡ ἱερωσύνη τῆς Χάριτος ὑψηλότερα τῆς ἱερω-
σύνης τοῦ Νόμου. Τὴν ἱερωσύνην τοῦ Νόμου τὴν συ-

Ποία είναι η εκκλησία του Χριστού κατά τὸ Εὐαγγέλιον

Μέρος 1ον

Ὁ παπισμός ἔχει ἐωσφορικὴν ὑπερηφάνειαν ἢ ἵποια ἐκδηλώνεται εἰς κάθε περίστασιν. Ἀπὸ αὐτὴν καὶ μόνῃ ἐὰν κριθῇ ἀποδεικνύεται ὅτι δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὸν Χριστιανισμόν, τοῦ ὁποίου τὸ θεμέλιον εἶναι ἡ ταπεινότης: Πρωτεία, ἀλήθεια, καίσαριςμοί, πλοῦτη ὕλικά, ἐμφανίσεις αὐτοκρατορικά, ὅλα τὰ χαρακτηριστικά τοῦ παπισμοῦ εἶναι ἀνάποδα ἀπὸ ὅσα ἐδίδαξεν καὶ ἔκαμεν ὁ Χριστός, ποῦ εἶπε «**Εἰ τις θέλει πρῶτος εἶναι, ἔσται πᾶντων ἔσχατος καὶ πᾶντων διάκονος**» (Μάρκ. 9', 35), καθὼς καὶ ἐκείνον τὸν καταπληκτικὸν λόγον, ὅταν ὠμίλησε περὶ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου: «**Λέγω γὰρ ὑμῖν, μείζων ἐν γενεαῖς γυναικῶν προφήτης Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ οὐδεὶς ἐστίν. Ὁ δὲ μικρότερος ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ μείζων αὐτοῦ ἐστίν**» (Λουκ. 7, 28). «**Σὰς λέγω, εἶπεν ὁ Κύριος, μεγαλύτερος προφήτης ἀπὸ τὸν Ἰωάννην τὸν βαπτιστὴν ἀνάμεσα εἰς ὅλους ποῦ ἐγεννήθησαν ἀπὸ γυναικᾶ (δηλ. τοὺς ἀνθρώπους), κανένας δὲν εἶναι. Καὶ ὅμως, ἐκεῖνος ποῦ εἶναι ὁ μικρότερος (ὁ ταπεινότερος, ὁ πλέον ἀσήμαντος) εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, αὐτὸς εἶναι πῶς μεγάλος καὶ ἀπὸ τὸν Ἰωάννην τὸν βαπτιστὴν**». Κοιτάζετε μὲ πόσους τρόπους μᾶς διδάσκει ὁ Κύριος τὴν ταπεινότητα, διὰ νὰ χαραχθῇ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μας, ζωηρὰ καὶ ἀνεξάλειπτα, ἡ μεγίστη σημασία ποῦ ἔχει διὰ τὸν Χριστιανὸν ἡ ταπεινότης! Κατὰ τὸν Μυστικὸν Δείπνον ἐνίψε τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν του διὰ νὰ τοὺς διδάξῃ ἐμπράκτως τὴν ταπεινότητα. Μὲ ἓνα λόγον, ὁ Κύριος δὲν ἄφηκε εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἐντυπώσῃ δυνατὰ τὴν ταπεινότητα εἰς τὰς ψυχὰς καὶ τὰς καρδίας τῶν μαθητῶν του, εἴτε μὲ ἔργον εἴτε μὲ λόγον.

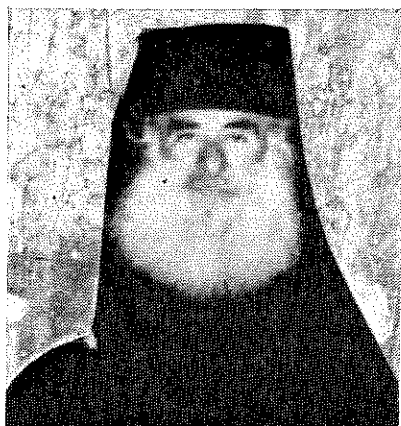
Πῶς, λοιπόν, εἶναι δυνατόν νὰ παρουσιάζεται ἡ ἐωσφορικὴ ἀλαζονεία, ὡς ὁδηγὸς τῶν Χριστιανῶν; Τὴν νύστησεν ὁ Θεὸς καὶ ἔλαβεν καὶ ἰδιαίτεραν πρόνοιαν διὰ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ. Μὲ πόσῃ λεπτομέρειαν διατάσσει εἰς τὸ Λευιτικὸν τὰ τῆς χειροτονίας αὐτῶν καὶ ὅλα τ' ἄλλα, τὰ ἀφορῶντα αὐτούς! Εἶναι λοιπὸν ὕψηλὴ καὶ ἁγία. Πλὴν ὅμως τὸ μεγαλεῖον τῆς ἱερωσύνης τῆς Χάριτος τὴν ἐπισκιάζει. Καὶ ἰδοὺ διατί: Εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην ἐθυσίαζον ζῶα. Εἰς τὴν Ν. Διαθήκην τὸ θῦμα εἶναι αὐτὸς ὁ Θεός. Ὁ λειτουργὸς ἐκείνης προσήρχετο ἐμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου ζῆτων νὰ κατέλθῃ πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κατακαύσῃ τὸ θῦμα. Τῆς Χάριτος ὅμως ὁ ἱερεὺς προσεύχεται πρὸ τῆς Ἀγίας Τραπέζης διὰ νὰ κατέλθῃ ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀκόμη πρέπει νὰ σημειωθῇ καὶ τοῦτο: Ἡ ἐξουσία τῶν ἱερέων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης περιορίζετο μόνον εἰς τὰ σῶματα. Ἐξήταζον δηλ. τοὺς λεπρούς καὶ ἐπεθεβαίνον τὴν θεραπείαν αὐτῶν. Οἱ ἱερεῖς τῆς Ν. Διαθήκης ἔχουν τοιαύτην ἐξουσίαν, τὴν ὁποῖαν οὐδὲ εἰς τοὺς ἀγγέλους ἔδωκεν ὁ Θεός. Συγχωροῦν ἁμαρτίας. Καὶ πάντα ταῦτα τι ἄλλο ἀποδεικνύουν παρὰ ὅτι ἡ ἱερωσύνη τῆς Χάριτος εἶναι πολὺ ὕψηλότερα καὶ πλουσιωτέρα εἰς θείας δωρεὰς τῆς ἱερωσύνης τῆς Π. Διαθήκης;

ἄλλο χρειάζεται διὰ νὰ ἐξηγηθῶν ὅλοι οἱ νεωτερισμοὶ καὶ αἱ ἀντιχριστιανικαὶ καινοτομίαι εἰς τὰς ὁποίας προέβη κατὰ καιροὺς ὁ παπισμός; Ὁ ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος λέγει: «**Ἡ ὑπερηφάνεια ἀναγκάζει ἐπινοεῖν καινοτομίας, μὴ ἀνεχομένη τὸ ἀρχαῖον**».

Αὕτη ἡ ἀλαζονεία κάμνει τοὺς παπικοὺς νὰ ἐμιλοῦν μὲ ματαιόδοξον καύχῃσιν διὰ τὰ ἑκατομμύρια τῶν ὁπαδῶν των, χωρὶς νὰ συναισθάνωνται ὅτι ἡ τοιαύτη ἀντίληψις, προκειμένου περὶ θρησκείας, φανερῶναι ὅτι ὁ παπισμός εἶναι ἐν ἐγκόσμῳ σύστημα, ἀφοῦ καυχᾶται διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὁπαδῶν του, ὅπως κάμνουν αἱ κοσμικαὶ ὁργανώσεις. Καὶ πῶς νὰ εἶναι Χριστιανοὶ καὶ πιστοί, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ὅταν εἶναι γνωστὸν μὲ ποῖα μέσα γίνεται ὁ λυσσαλέος προσηλυτισμὸς τῶν ἀπὸ τοὺς παπικοὺς, καὶ μὲ τί τρόπον πληθύνουν οἱ ὑπῆκοι τοῦ Πάπα; Ὅλοι γνωρίζουν ὅτι οἱ παπικοὶ κατασκοπεύουν εἰς ποῖον μέρος ὑπάρχει μεγάλη φτώχεια, καὶ ἐκεῖ στήνουν τὰς παγίδας τῶν ὑπὸ τύπον σχολείων καὶ φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων, καὶ ἐξαγοράζουν τὰς ψυχὰς μὲ τὸν πλέον ἀντιχριστιανικὸν τρόπον. Ἐνδύουν τὸν γυμνόν, δίδουν τροφήν εἰς τὸν πεινασμένον, μαγθάνουν γράμματα εἰς τὸν ἀγράμματον καὶ ὡς ἀντάλλαγμα ζητοῦν ἀπὸ τὸν εὐεργετηθέντα νὰ γίνῃ κατόλικος. Δὲν τὰ ζητοῦν αὐτὸ ἀποτόμως καὶ φανερά, ἀλλὰ συγκεκαλυμμένα, μὲ τρόπον, ὅπως εἶναι εἰς ὅλα ὑποκριταί. Ἀφήνουν νὰ πέσῃ μόνῃ τῆς εἰς τὰ χέρια τῶν ἡ ψυχὴ τοῦ πτωχοῦ παιδιοῦ, ποῦ δὲν γνωρίζει τί κρύπτεται ὀπίσω ἀπὸ τὴν φαινομενικὴν φιλανθρωπίαν, καὶ λέγει μέσα του: «**Τὶ καλωσύνην ἔχουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι! Νά, αὐτοὶ εἶναι ἀληθινοὶ Χριστιανοί. Ὁ γίνω κατόλικος!**» Ἔτσι τὸν τυλίγει ἡ ἀράχνη. Αὐτὸ εἶναι ἀγόρασμα μιᾶς ψυχῆς. Ἄλλως τε οἱ παπισταὶ ἀγοράζουν τὰ πάντα, διότι ἔχουν πολλὰ χρήματα, τὸ Βατικανὸν ἔχει τὰ πλοῦτη τοῦ Κροίσου. Ἰδοὺ καὶ ἄλλος τίτλος ποῦ δὲν εἶναι διὰ χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ δι' ἀντιχριστιανικὴν, ἀφοῦ ὁ Χριστὸς δὲν ἔπαυσε νὰ μακαρίζῃ τοὺς πτωχοὺς, κι ἔζησεν ὁ ἴδιος μὲ μεγάλῃ πτωχείαν. Τόσα πλοῦτη νὰ τὰ ἔχουν μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ! Τόσα πολλὰ χρήματα μόνον μαθηταὶ τοῦ Μαμωνᾶ θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἔχουν, τοῦ Μαμωνᾶ, τὸν ὁποῖον ἐταύτισεν ὁ Κύριος μὲ τὸν διάβολον. Ἀλλὰ «ὁ σκοπὸς ἁγιάζει τὰ μέσα», κατὰ τοὺς Λατίνους.

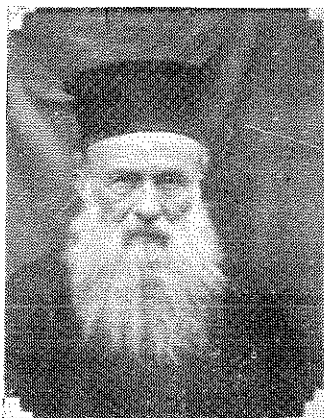
Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον τῆς ἐξαγορᾶς τῶν ψυχῶν, ἀνατρέπεται ἄρδην τὸ Εὐαγγέλιον. Ὁ Χριστὸς φωνάζει: «**Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι**», καὶ ὅχι οἱ καλοπερασμένοι καὶ οἱ πλούσιοι. Μακαρίζει τοὺς πτωχοὺς, καὶ καταδικάζει τοὺς πλουσίους, τοὺς ἄρχοντας τῶν ἐθνῶν καὶ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς φωνάζει ἀκόμα: «**Ὅποιος θέλει νὰ ἔλθῃ νὰ μ' ἀκολουθήσῃ**». Ὅποιος θέλει νὰ ἔλθῃ μὲ ἐλευθερίαν θέλῃ σκληρὰ ἀνάγκη, τὴν ὁποῖαν ἐκμεταλλεύεται ὁ παπισμὸς διὰ νὰ πυκνώσῃ τὰς τάξεις του. Τάξεις δούλων, καὶ ὅχι ἐλευθέρων. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει: «**Ὁ ποῦ εἶναι ὁ Χριστὸς, ἐκεῖ εἶναι καὶ ἐλευθερία**». Ὁ Κύριος καὶ Θεός μας εἶναι ὁ ἐλευθερωτὴς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀπὸ κάθε εἶδος δουλείας. Καὶ σεις τὸν καταντήσατε σύμβολον τῆς χειροτέρας δουλείας. «**Ω! τί**

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

Τὴν 29 Ἰουνίου ἐ.ε. ἀπῆλθε πρὸς Κύριον ὁ Ἀρχιμ. Γρηγόριος Σταδόπουλος. Ὁ ἀείμνηστος διακρινόμενος διὰ τὸν ζῆλον του ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὴν ἀπλότητά του εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις μετὰ τῆς συνοδείας αὐτοῦ ἐδώρησε τὸ οἰκόπεδον, ἐνθα τὸ οἰκοτροφεῖον Τσακού. Ἡ προῆξις του αὕτη θὰ εἶναι εἰς μνημόσυνον αὐτοῦ αἰώνιον. Τῆς κηδείας αὐτοῦ προέστη ὁ Σεβ. Διαυλείας κ. Ἀχάκιος.

Τὴν 5ην Ἰουλίου ἐ.ε. ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Ἀρμιανδρίτης Εὐγένιος Κλαυδιανός. Τῆς κηδείας

του προέστη ὁ Σεβ. Σαλαμίνος κ. Γερώντιος.

Ὁ μεταστάς ὑπῆρξε πρότυπον ἐναρέτου καὶ ἀξίου Πνευματικοῦ, ἐπὶ 36 ἔτη δατελέσας ἐφημέριος εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Ἀγίου Ἀχιλλεῖου Ἀθηνῶν.

Ὁ κύριος ἄς κατατάξῃ αὐτὸν μετὰ τῶν Ἀγίων καὶ ἄς τὸν ἀμείψῃ πλουσίως ἀνθ' ὧν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἐκοπίασε ἐν τῇ μυστικῇ τοῦ Κυρίου ἀμπελῶνι.

φοβερά παραμέρφοις! Ἀπὸ σύμβολον πραότητος καὶ ταπεινώσεως, μετὰ τὴν ὑπερφάνησάν σου τὸν ἐκάματε σύμβολον ἀλαζονείας καὶ ὑπερηφανείας, ἀπὸ σύμβολον ἐλευθερίας, τὸν ἐκαταντήσατε σύμβολον δουλείας καὶ ἐξαναγκασμοῦ, ἀπὸ σύμβολον πτωχείας καὶ συμπαθείας πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀποκλήρους τοῦ κόσμου, τὴν παρεμorfώσατε εἰς Μαμωνᾶν καὶ εἰς τραπεζίτην!

(συνεχίζεται)

Τὴν 21 Ἰουνίου ἐ.ε. μετέστη πρὸς Κύριον ἡ καθηγουμένη καὶ Ἰδρύτρια τοῦ Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου (Παναγία ἡ Μυρτιδιώτισσα) Ἡλιουπόλεως.

Τῆς κηδείας προέστη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξέντιος.

Ἀπεδήμησεν πρὸς Κύριον κατόπιν πολυδύνου ἀσθενείας, ἣν ἀντιμετώπισε μετὰ καρτερίαν καὶ ὑπομονῇ ἡ ἀείμνηστος Εἰρήνη Πατέλη τὴν 5ην Ἰουλίου ἐ. ε. καὶ ἐκηδεύθη εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου ἐν Μεγάροις Ἀττικῆς.

Αἰωνία αὐτῶν ἡ μνήμη!

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

— Τὴν 15ην Αὐγούστου ἡμέραν Τετάρτην, ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζουν οἱ ὁμόνυμοι Ι. Ναοί:

- 1) Ὁ Ι. Ναὸς Ταμπουρίων δι' Ἀρχιεπ. χοροστασίας.
- 2) Ὁ Ι. Ναὸς Τσακού δι' ἀγρυπνίας.
- 3) Ὁ Ι. Ναὸς Μπάλλας.
- 4) Ἡ Ι. Μονὴ τοῦ Σεβ. Διαυλείας δι' ἀγρυπνίας.
- 5) Ἡ Ι. Μονὴ Ὠρωποῦ δι' Ἀρχιεπ. λειτουργίας.

— Τὴν 22αν Αὐγούστου ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τῆς Παναγίας Προυσιωτίσσης πανηγυρίζει ὁ Ι. Ναὸς τοῦ ὁμωνύμου οἰκοτροφείου εἰς Τσακὸν δι' Ἀρχιεπ. λειτουργίας.

— Τὴν 27ην Αὐγούστου ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Μεγαλ. Φανουρίου πανηγυρίζουν δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας οἱ ὁμόνυμοι Ι. Ναοί:

- 1) Ὁ Ι. Ναὸς Ἀνω Γλυφάδας, Στάσις Ἰσμήνης.
- 2) Ὁ Ι. Ναὸς Κορωπίου - Ἀττικῆς.

— Τὴν 29ην Αὐγούστου, ἡμέραν Τετάρτην, ἑορτὴν τῆς Ἀποτομῆς τῆς Τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου (νηστεία) πανηγυρίζει ὁ ὁμόνυμος Ι. Ναὸς Λουτουφί - Θηβῶν δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Υπεύθυνος συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίρμπας
Κάνιγγος 32 - Ἀθήναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δραχμὰς	15.—
»	Ἐτησίᾳ	30.—
Ἑξωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἐτησίᾳ	4
	Τιμὴ Φύλλου δρχ.	2

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνώσιν τῶν πληρώματος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κληρικούς τε καὶ λαϊκούς καὶ ὑπεθυμίζομεν αὐτοῖς προγενεστέρων ὑπόφασιν τοῦ ἀειμνήστου καὶ μακαρίου τῇ λήξει γενομένου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κοροῦ Χρυσοστόμου, καθ' ἣν ἀπηγορεύθη ἡ Ἱδρυσις Ἱερῶν Μονῶν, Ἱερῶν Ἠσυχαστηρίων καὶ Ἱ. Ναῶν καὶ κοροῦς Μοναχῶν καὶ Μοναζουσῶν ἄνευ ἐδλογίας τῆς Ἱ. Συνόδου.

Τῇ ἐφαρμογῇ τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως ἀπαιτεῖται καὶ ἡ σήμερινὴ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος.

Πᾶς δὲ παρακοῦον καὶ μὴ ἐπιστασσόμενος εἰς αὐτὴν ἐργάζεται ἰδιωτελῶς καὶ ἄνευ ἐδλογίας καὶ εἶναι ὑπεύθυνος ἐναντι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Συνυπεύθυνοι δὲ καθίστανται καὶ οἱ ἐπιβοήθησόντες τοιοῦτας παρανόμους πράξεις.

Ἐντολὴ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Ὁ Πρωτοσύγκελλος

Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίριπας

Ο 8ος Μ. Χ. ΑΙΩΝ

Ἐπειδὴ συνεχῶς ἐπακαλιμπάνεται ἀπὸ ὅλους τοὺς συντηρητικούς ὀρθοδόξους, ὅτι ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποτελεῖ συνέχειαν τῆς μέχρι τοῦ 8ου μ. Χ. αἰῶνος ἡνωμένης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅτι ἡ ἐπάνοδος τῶν ἐκτραπέντων εἰς τὰ ὅσα ἐπρέσβευεν ἡ τότε ἡνωμένη Ἐκκλησία, θὰ ἐπιφέρει αὐτομάτως καὶ τὴν ποθητὴν τῶν Ἐκκλησιῶν Ἑνωσιν, ἐν «ἱερᾷ ἀγανακτήσει» ὁ Σεβασμιώτατος ἀποφαινεται: «...ἐψεύσθημεν ἐνώπιόν σας καὶ σᾶς ἠπατήσαμεν καὶ σᾶς εἵπομεν, ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐσταμάτησεν εἰς τὸν 8ον αἰῶνα.... καὶ ὁ Θεὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα συνεταυτίσθησαν μετὰ τῶν ἀπεργῶν!!! (ὦ τῆς βλασφημίας τοῦ τολμητοῦ!!!) Καὶ τὸ πνεῦμα τῶν Πατέρων ἐσταμάτησε διὰ παντός εἰς τὸν 8ον αἰῶνα. Ὁ σατανικός Εὐσεβισμός (!!!) καὶ ἡ ἀρεταλογία ἡ ἀνθρωπίνη, ἠγέρθη ὑπὲρ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ...» Ἀγορεύονται αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀναγινώσκοντος τὰ ἀνωτέρω! Ὁ κατεθυνόμενος ὑπὸ τοῦ πατρωνός του ἅγιος, ἔχασε τὴν φυλαμίαν του, διότι συνήντησεν ἱσως σθεναρὰν ἀντίδρασιν πρὸς τὰς προτάσεις του ἐκ μέρους τῶν πλείστων ἀντιπροσώπων κατὰ τὴν Διάσκεψιν.

Ἀδικεῖς τοὺς Ὀρθοδόξους, Ἅγιε Χαλκηδόνης, παραποιῶν τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀχράντου Ὀρθοδοξίας, τῆς ὁποίας Ἐπίσκοπος τυγχάνεις. Διότι οὔτε «ἡ ἀεγνάως ἐρύουσα» χάρις τοῦ Παρακλητοῦ, ἐπαυσε φωτίζουσα καὶ καθοδηγοῦσα αὐτὴν «πρὸς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν», ὥς ἡ πράξις τῆς ἐπιβεβαίωσιν, οὔτε «τὸ πνεῦμα τῶν Πατέρων» ἐσταμάτησε, διότι καὶ μετὰ τὸν 8ον αἰῶνα ἔχει αὐτὴ τοὺς Μεθοδίους, Φωτίους, Γρηγορίου, Μάρκου τῆς καὶ ὅλων τὸν ἄλλον χορὸν τῶν μεγάλων κλασικῶν Πα-

τέρων, τὸν εὐωδέστατον καὶ γλυκύτατον μελισσῶνα τῶν νηπιτικῶν πατέρων τῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ «νέφος» τῶν νεομαρτύρων τῆς, προσέτι καὶ τοὺς ἐπ' ἐσχάτων ἀναφανέντας Νικηδόημους καὶ Νεκταρίους «τοῦ Κυρίου βεβαιούντος τὸν λόγον τῆς Ἀληθείας, τὸν ὁπίσθεν αὐτοὶ ἐκήρυξαν, διὰ τῶν ἐπακολουθούντων σημείων», τὰ ἅπαντα ἐνεργοῦνται διὰ τῶν ἁγίων λευφάνων τῶν.

Ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ ὠκοδόμησε τὸν ἑαυτῆς οἶκον καὶ τὸν ἐστήριξε μετὰ τοὺς ἐπὶ σκύλους τῶν ἱσχυρῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, διὰ τῶν ὁποίων ἀπεφάνθη, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ἡ Ἐκκλησία τοῦ ζώντος Θεοῦ, ὡς στέλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς Ἀληθείας, (Α' τιμὸθ. Γ' 15) ἀλάττητος. Ἐπεσφράγισε δὲ τὴν ὅλην δογματικὴν τῆς διδασκαλίαν ἐν τῷ ἐδδόμῳ Οἴκῳ Συνόδῳ ἀποφανθεῖσα ὡς ἐξῆς: «ἡ μεῖς τοῦ εἰρηοῦ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἀφαιρούμενα».

Τὸ νὰ ἐμμένῃ τις λοιπὸν εἰς ὅσα «τὰ ρυπάγχρυσά στέματα τοῦ λόγου» εἰς τὰς Οἰκουμενικὰς συνόδους ἐδογματίσθησαν εἶναι «ἀρτηριοσκληρώσεις»; Καὶ εἶναι πρόδος τὰ ὅσα μετὰ τὸν 8ον αἰῶνα ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία ἐπραξεν, ὁ ὁρμαθὸς τῶν βλασφημιῶν καινοσολογιῶν τῆς καὶ ἡ ἀκαταλόγιτος πρᾶξις καὶ θεωρία τῶν ἐξ αὐτῆς ἀποσκιρτησάντων Προτεσταντῶν;

Θεωρεῖτε λοιπὸν, ἅγιε Χαλκηδόνης, ὅτι, τὰ λεξίδια» περὶ τῶν ὁποίων ἠσχολήθησαν οἱ Θεοφόροι Πατέρες εἶναι «ἄνευ Πνεύματος καὶ πνοῆς»; Δὲν γνωρίζετε ὅτι ὁ καὶ ἐν ἡμῖν ἡ μίαν κεφαλήν ἀφαιρῶν ἐκ τῶν ὅσων παρέδωκεν εἰς ἡμᾶς οἱ Ἅγιοι πάντες «ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος» ἐκπίπτει τῆς σωτηρίας του;.

Φαίνεται, ὅτι λαμβάνει ἔκβασιν εἰς τοὺς χαλεποὺς καιροὺς ἡμῶν ἡ προφητεία τοῦ Οὐρανοβάμονος Παύλου, καθ' ἣν οἱ ἄνθρωποι «θὰ ἔχωσιν τὴν μὲν τῆς Εὐσεβείας, τὴν δὲν δύναμιν αὐτῆς θὰ τὴν ἔχωσιν ἀρνηθῇ» Εἶναι δὲ γνωστὸν, ὅτι ἄνευ τῆς δευτέρας ἡ πρώτη μὲν, καθιστὰ τοὺς ἔχοντας αὐτήν, «χαλκὸν ἠχούοντα, κύμβαλον ἀλαλάζον» (Α' Κορινθ. ΙΓ' 15) «νεφέλην ἀνὺδρον ὑπὸ ἀνέμων παραφερομένην» (Ἰουδα 12)

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ

Υπὸ τοῦ Σεβ. Σαλαμίνος κ. Γερωντίου ἐχειροτονήθη διαδοχικῶς εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἀγ. ἐνδόξου Προφήτου Ἠλίου Δομοκοῦ τὴν 20 Ἰουλίου ἐ.ἔ. καὶ εἰς πρεσβύτερον τὴν 22 Ἰουλίου εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Σπυρίδωνος Λαμίας ὁ υἱὸς τοῦ Ζηλωτοῦ Ἱερέως ἡμῶν Πατῆ Γεωργίου Παναγιωτοῦ ἐφημερίου Πουγκακίου—Φωτίδος Παναγιώτης.

Τοῦ εὐχόμεθα καλὴν σταδιοδρομίαν.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ

Υπὸ τοῦ Σεβ. Διαυλείας κ. Ἀκακίου ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Ἀναργύρων Αἰγίνης τὴν 1 Ἰουλίου ἐ.ἔ.